Birlik

22

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

16 TEMMUZ 1979

FİYATI 10 TL.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Merkez Organı

ASIL HEDEF TEK TEK FAŞİST CANİLER DEĞİL, ONLARIN SİYASİ MERKEZİDİR

MHP - ÜGD KAPATILSIN!

Mehmet Öztürk'ün Sağlık Durumu Düzeliyor

3 Temmuz günü faşist bir saldırıya uğrayan TSİP Burdur İl Başkanı Mehmet Öztürk'ün sağlık durumu hızla düzelmektedir. Hacettepe Hastahanesinde tedavi edilmekte olan Öztürk'ün, yaşamını tehdit eden tehlikeyi atlattığı doktorlar tarafından açıklanmıştır.

Öte yandan parti üyelerinin, Mehmet Öztürk'ü Ankaraya götürmek üzere ambülansa bindirecekleri sırada yakaladıkları ve topluluğun yakınında mevzilenen silahlı iki kişi tutuklanmıştır. Bunlardan biri, ÜGD yöneticilerinden biri olup, geçen yıl Doç. Bedrettin Cömert'i öldürmekten dolayı aranmakta idi. Mehmet Öztürk'ü yaralayan faşist'in de aynı kişi olduğu belirlenmiştir.

TSİP GYK Davasına 18 Temmuz'da Devam Edilecek

SBKP'ye gönderdiği Ekim Devrimi'ni kutlama mesajı nedeniyle hakkında dava açılan Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Genel Yönetim Kurulu'nun yargılanmasına 18 Haziran'da devam edilecek. Daha önceki duruşmalarda, davaya temel teşkil eden TCK'nın 142. maddesinin Anayasaya aykırı olduğu iddiasının da görüşülüp karara bağlanması beklenmektedir.

Bilindiği gibi, savunma avukatları geçen duruşmada, aykırılık iddiasını mahkemeye sunmuşlardı. Mahkeme bu iddianın ilerde ele alınması yönünde bir ara kararı alarak, görüşünü daha sonra bildireceğini belirtmişti.

Ayrıca TSİP GYK davasına konu olan 142. maddenin 141. madde ile birlikte, Anayasa Mahkemesinde olduğu ve bu konuda henüz bir karara varılmadığı düşünülürse TSİP GYK'sının, geleceği belli olmayan bu maddelerden yargılanması, bu aşamada ayrı bir tartışma konusu olmaktadır.

TSIP: Faşist Saldırılar Bireysel Suç Değildir

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Genel Sekreteri Yalçın Yusufoğlu, son zamanlarda partisinin ve soldaki bazı siyasal partilerin çeşitli kademelerindeki yöneticilerine ya da üyelerine yapılan saldırıların bireysel suçlar olmadığını, bunların toplu bir siyasal suç oluşturduğunu söyleyerek, bu faşist komplonun belli siyasal merkezlerden yönlendirildiğini söylemiştir.

TSİP Genel Sekreteri Yalçın Yusufoğlu'nun yazılı açıklaması şöyledir: «Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'ne ve soldaki diğer bazı partilerin yönetici ya da üyelerine yönelik saldırılar son zamanlarda yoğunlaşmıştır.

Çeşitli tertiplerle sağ-sol çatışması görünümü kazandırılmak istenen bu terör olayları, gerçekte halk ve demokrasi güçlerini hedef alan faşist saldırılardan başka birşey değildir.

Bir kısmı yakalanan, çoğu ele geçmeyen faşist saldırganların işledikleri suçlar, gerçekte bireysel suçlar ve sıradan zabıta olayları değildir. Bunların hepsi belli bir faşist terör şebekesinin profesyonel uygulayıcılarıdır. Asıl önemli olan, bu faşist tedhiş topluluğunun liderliğini yapan faşist siyasal merkezin hesap vermesi ve mahkum edilmesidir. Çünkü faşizm ve onun siyasal örgütlenmesi, doğrudan doğruya demokrasiye kastedmiştir. Şiddet yoluyla faşist sokak hareketleri, cinayet, bombalama ve saldırı yöntemiyle kanlı bir diktanın peşindedir.

Bu faşist siyasal merkezin üstüne gidilmedikçe, ülkemizde demokrasiye yönelen saldırı, tehdit ve zorbalığın önünü almak olanaksızdır.»

TSİP Burdur İl Merkezi Bombalandı

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Burdur İl Merkezinin bulunduğu binaya 11 Temmuz sabahı bir bomba konuldu. Sabah saat 05 sularında patlayan bomba binada büyük maddi hasara yolaçtı. Binada kimse bulunmadığı için can kaybı olmadı. Bombanın patladığı binada ayrıca DİSK'e bağlı bir kısım sendikaların ve bir gençlik derneğinin şubeleri de bulunmaktaydı.

Faşist hareketin Burdur'da giriştiği sabotaj ve saldırıların bu son halkasının intikam amacına yönelik olduğu açıktır. Çünkü, Burdur'da uzun zamandır geliştirilen ve ilde yerleşmeyi uman faşist saldırganlığın bu provokasyonları TSİP Burdur İl Başkanı avukat Mehmet Öztürk'ün yaralanmasına kadar tırmandırılmış ise de, başarıya ulaşamamış, özellikle saldırganların yakalanıp polise teslim edilmesiyle de hesapları şimdilik olsun bozulmuştur. Ve işte faşist hareket açmaza sürüklendikçe saldırganlaşıyor, intikam eylemlerine başvuruyor.

Ama mesafe alamıyor, çünkü Burdur'da demokrasi güçleri faşist zorbalara soluk aldırmamaya kararlıdırlar.

«Son Siyasal Gelişmeler ve Örgütsel Görevler» Konulu Toplantılar Yapılıyor

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi yerel örgütlerinin düzenlediği ve son siyasal gelişmelerle örgütsel görevlerin ele alındığı toplantılar yapılmaktadır. Daha önce İzmit il örgütünde ve Karamürsel ilçe örgütünde yapılan bu toplantılara Sakarya ve Çanakkale il örgütlerinin düzenlediği toplantılarla devam edilecektir. Türkiye'deki son siyasal gelişmelerin yanında, yaklaşan seçimlere ilişkin politikaların dile getirildiği sosyalist birlik konusundaki çeşitli noktaların altının çizildiği toplantılarda, Parti görevleri de açıklanmaktadır.

Teşkilatlanma bürosu yetkililerinin verdikleri bilgiye göre, MYK üyelerinin de katıldığı bu toplantılar, çok yararlı geçmektedir. Yer yer halka açık yapılan toplantılarda dikkati çeken ve elde edilen en önemli sonuç, geniş kitlelerin solun birlikteliği ve sosyalist hareketin birliği konularına gösterdiği yakın ilgi ve yapıcı tutum olmaktadır.

TSİP Seçim Hazırlıklarını Sürdürüyor

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, önümüzdeki kısmi Senato ve Milletvekili ara seçimleri için başlattığı çalışmaları sürdürmektedir. Merkez Yürütme Kurulu'na bağlı olarak çalışan Merkez Seçim Bürosu'nun planlaması doğrultusunda yürütülen çalışmalar, bölge temsilciliklerinin ve il başkanlarının denetiminde, seçim bölgesine giren illerde, yerel özellikleri de hesaba katan daha somut çalışma programları haline getirilmektedir.

Merkezi Seçim Bürosundan yapılan açıklamaya göre, TSİP, bütün seçim bölgelerinde seçimlere katılacaktır. Çalışmaların buna göre yürütüldüğünü belirten seçim bürosu yetkilileri, adaylık için başvuru süresinin 30 Haziran'da sona erdiğini sözlerine eklemişlerdir.

Yerel parti örgütleri, bölge temsilcilikleri düzeyinde oluşturulan bir koordinasyon çerçevesinde seçim çalışmalarının alanlarını, araçlarını ve biçimleri kapsayan programlarını gözden geçiriyorlar. Bu programların, merkezi seçim çalışmalarının programlanmasında somut temel olacağını açıklayan yetkililer, seçim politikalarının Ağustos başında yapılacak Genel Yönetim Kurulu toplantısında ele alınıp kararlaştırılacağını belirtmişlerdir.

TSİP Erzincan Merkez İlçe ve Konya Ereğli Örgütleri Kuruldu

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin, II Parti Kongresi'nin karara bağladığı ve parti yönetim organlarının programlayıp olgunlaştırdığı örgütlenme çalışmaları, siyasi çalışmalarla olgunlaştırılmış temeller üzerinde örgütlenmeye dönüştürülmektedir.

Yaygınlaşan örgütlenmenin son halkaları olarak, TSİP Erzincan Merkez ilçe örgütü kurulmuştur. TSİP Erzincan merkez ilçe sekreteri Azmi Gürer, kuruluştan sonra yaptığı açıklamada, Erzincan'da emekçi halk hareketinin köklü bir geleneğinin bulunduğunu vurgulamış ve özetle şunları söylemiştir: **«Demokrasi düşmanı siyasal güçler, emellerini gerçekleştirmek için Erzincan'ı boy hedefi olarak seçmişler, Sünni-Alevi kışkırtmalarıyla emekçi halkımızı birbirine düşürüp boyun eğdirmeyi denemişlerdir. Ancak, demokrasiye bağlılığı ve özgürlüklerinden ödün vermeyişiyle bilinen halkımız siyasi gericilerin bu oyunlarını bozmayı ve boşa çıkarmayı bilmiştir. Artık bundan böyle, Erzincan'da Partimiz halk mücadelesinin örgütlü önder gücünü ve siyasal yönlendiriciliğini temsil etmek için çalışacaktır. TSİP Erzincan il örgütünün kuruluşu, ilimizde demokrasi mücadelesinin sağlam temeller üzerinde yükselişinin en son kanıtı sayılmalıdır.»**

Öte yandan, örgütlenme çalışmalarının bir başka sonucu da TSİP, Konya Ereğli ilçe örgütünün kurulması olmuştur. Parti politikalarının daha önce yerel çalışmalarla yaygınlaştırıldığı Ereğli'de özellikle işçi ve emekçiler arasında TSİP'in gördüğü destek, sosyalist hareketimiz için sevindirici bir gelişme göstermiş ve ilçe örgütünün kurulmasıyla noktalanan bu gelişme, bundan sonrası için siyasal örgütlenme güvencesine kavuşmuştur. TSİP ilçe örgütünün kuruluşu emekçiler arasında geniş ilgi uyandırmıştır.

Gazetemiz, yeni kurulan TSİP örgütlerine, siyasal ve demokratik mücadelede üzerlerine düşen önemli görevleri fazlasıyla yerine getirecekleri inancıyla başarılar diler.

TSİP Zonguldak Merkez İlçe Örgütünün Bildirisi

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Zonguldak Merkez İlçe örgütü, tüm ülke çapında yaygınlaşan ve buna bağlı olarak da Zonguldak'ta süren faşist saldırılarla ilgili olarak, Zonguldak işçi ve emekçilerine bir bildiri dağıtmıştır. Bildiri özetle şöyledir:

İŞÇİLER, EMEKÇİLER;

Pazar günü güpe gündüz Kilimli bölüm karşısında bir kahvehane bombalandı. Bombalı silahlı saldırıları Faşist Milliyetçi hareketin yaygınlaştırmaya çalıştığı artık herkes tarafından biliniyor. Maden işçilerinin gittiği kahveyi neden bombaladılar? Neden bu tür bombalı silahlı saldırılar düzenleniyor? Tüm bu sorunların cevabı açık.

Çünkü; Faşizmin uluslararası ve yerli para babalarının (Patronların) en gerici, en zorba kesiminin diktatörlüğüdür. Bu gerici, zorba patronlar sınıfı başta işçi sınıfımız ve diğer emekçiler üzerinde kanlı zorba bir diktatörlük kurmak isterler. Bu diktatörlükte grevleri yasaklarlar. Sendikaları kaldırırlar veya kukla sendikalar kurarlar. Böylece işçileri emekçileri daha fazla sömürerek kârlarına kâr katmayı plânlarlar.

Bunun için, komando adı verilen faşist cinayet şebekelerini; sendika lokallerine, grev yapan, haklarını arayan işçilere; işçi lokallerine, yatakhanelerine, demokrasiyi savunan öğretmenlere, avukatlara ve diğer demokrasi güçlerinin üzerlerine salarlar.

Bunun için, işçi sınıfının bilinçli politik öncülerine yani sosyalistlere partilerine, üyelerine silâhlı saldırılar düzenlerler.

Bunun için; demokrasiden yana kim ve hangi örgüt varsa bunları hedef seçerler.

Faşist Milliyetçi Hareket yıllardır uyguladığı bu taktiklerle işçi sınıfımızı ve emekçi halkımızı korkutup yıldıracağını diktatörlük için uygun zemin oluşturacağını hesaplamaktadır.

Bu hesapları boşa çıkarabiliriz. Onların halk düşmanı yüzlerini bıkmadan, usanmadan anlatmalıyız. Faşizmin bütün demagojilerini, yalanlarını etkisiz bırakmak, onun iç yüzünü ve niteliğini MC'nin tabanındaki bilinçsiz seçmen kitleleri gözünde teşhir etmek, faşizme karşı en yaygın kitle mücadelelerine katılmak ve faşist milliyetçi hareketi toplumun her kesiminden her alanından tecrit etmek. Onsekiz aylık icraatı boyunca faşist terörün üzerine kararlı bir şekilde gidemeyen Cumhuriyet Halk Partisinin bu yanılgısını halkımız fazlasıyla çekmektedir. MHP ve ÜGD'nin diğer faşist odakların kapatılmasını istemek halkımızın en açık talebidir.

BUGÜN DEMOKRASİDEN YANA OLMANIN ASGARİ ÖLÇÜSÜ MHP'YE KARŞI TUTUMDA SOMUTLANIYOR

Abdi İpekçi'nin katili ve kendisine «birinci derecede yardım eden» suçortağı yakalandılar. İpekçi'yi öldürmekten sanık olan kişi gazetecilerin sorularını cevaplarken, kendisinin «faşist, goşist ya da maceraperest» olmadığını, sadece «bireysel terörist» (!) olduğunu açıklamıştır. Ve sanık ilave etmiştir: «benim hiç bir siyasal görüşle bağım yoktur» diye!

Sanığa bu sözlerin dışardan dikte ettirildiği açıkça anlaşılıyor. «Terör okulu»na gitmeyi düşündüğünü söyleyecek kadar acemi olan cinayet sanığının bu acemiliği, faşist siyasi demagojinin açmazıyla tam bir uyum teşkil etmektedir. MHP'nin son günlerde denediği taktikle, sanığın tutumu arasındaki aynilik, faşist hareketin, Abdi İpekçi'nin öldürülmesi olayıyla yakın bağını ele veriyor. Kaldı ki sanık reddetmiş olsa bile, yakın ilişkileri onun MHP ile bağları bulunduğunu ve cinayet merkezlerinin emrinde çalışan sıradan bir profesyonel cani olduğunu yeterince göstermektedir. Ancak, artık MHP'nin kendini temize çıkarmak için başvurduğu yöntemler o denli basite inmiştir ki, çocuklar bile bunu farketmemeyi affedilmez bir kusur olarak görmektedirler.

Sorunun önemli olan yanı katilin ya da katillerin nüfus kimliği değildir. Çünkü, faşist saldırıların ve cinayetlerin siyasal kaynağına dair her hangi bir kuşkunun kalmamış olması gerekir. Düşündürücü olan, MHP'nin bile anladığı ve yeni taktik uygulamalara yönelmesine yolaçan bu gerçeğin, hâlâ daha bazı çevrelerce, gereken önemle kavranmadığıdır. Nitekim, MHP'nin hazırladığı ve bu partinin terörle hiç bir ilişkisinin bulunmadığını «kanıtlamaya yönelik çocukça mizansen», bu çevreler üzerinde etkili olabilmektedir.

MHP'nin suç dosyaları öylesine kabarmıştır ki, artık MHP'lilerin öldürülmesi veya saldırıya uğraması, gibi planlı provokasyonlar bile bu partiye yönelik kuşkuları hafifletmeye yetmiyor. Bu nedenle MHP yönetimi daha etkin bir tutum olacağına inandığı için, suçluları «MİT ajanı» ya da bireysel terörist olarak göstermeyi denemektedir. Suç işleyen MHP'liler bu taktiğe göre, ya «MİT ajanı»dırlar, ya da MHP ile hiç bir ilişkisi olmayan «bireysel terörist»tirler. Evlerinde Türkeş'in resimleri ve MHP'nin yayınları bulunsa bile bunlar piyasada, «herkesin alabileceği kadar ucuz fiyatla» satılmaktadır!

Kuşkusuz faşist demagojinin bu şekline inanan çok az. Ancak, tartışma, MHP'nin sözlerinin doğru olup olmadığı noktasında cereyan ederse ,bundan yine MHP'nin kârlı çıkacağı bellidir. MHP'lilerin, suçluyu «MİT ajanıdır» diye lânse etmelerine karşılık kimi ilerici güçler, «hayır MİT ajanı değil, MHP'lidir» diyerek MHP'nin oyununa gelebiliyorlar. Hatta bunların içinde «MİT ajanı olsa bile sonuç değişmez, kışkırt-.ma teşebbüs olmaktan çıkıp fiil haline gelmiştir» deyip 12 Mart dönemindeki benzeri olayları emsal gösterenler de var.

Halbuki MHP'nin reddettiği, yapılanların cezayı gerektirecek suçlardan olması değil, bunların MHP ile ilgisinin bulunmasıdır. Elbette o da «suçlulara karşıdır» ama bu suçluların MHP ile zinhar, bir ilgisi bulunmamaktadır; MİT'le ilgileri vardır bunların!

Demokrasi güçlerinin, «Hayır MİT'le ilgileri yoktur» diyerek MİT'i aklayan bir tutum içine gireceklerini ummak safdillikdir. Onlar MHP'nin aklanmasına karşı çıkarken, burjuva siyasal egemenliğinin araçlarını temize çıkarmak yanılgısına düşmezler. 12 Mart'ta, mahkeme tutanaklarıyla da sabit olduğu gibi, ajan provokatör kullanan kuruluşlar bunu, siyasal egemenliğin korunması adına yapmaktadırlar ve her zaman da tekelci burjuvazinin sol ve sosyalist hareket içine soktuğu kışkırtıcılara verilen addır. MHP gibi, tekelci sermayenin en gerici siyasal egemenliğini amaçlayan bir kuruluşa tekelci güçlerinin «ajan» sokması için hiç bir sebep yoktur. Üstelik «allaha şükür» MHP'nin de bu ajanlara hiçmi hiç ihtiyacı yoktur!

Cinayetleri işleyenlerin MHP yandaşı tek tek faşistler ya da faşist hücreler olduğunu sanmakda yanlışlardan bir diğeridir. Çünkü, faşistler, tek tek unsurlar değildirler. Faşizm «bireysel terör» denilen yöntemlerle değil, örgütlü, organize cani şebekeleriyle iş görür. Faşist cinayetler, MHP yandaşlarının işledikleri «münferit» olaylar değil, bir siyasal merkezden yönlendirilen planlı olaylardır. Bu nedenle her bir sanığın yaptıklarının yasal meşruiyeti yoksa, bu, topyekün faşist hareketin de, onun siyasal örgütlenmesinin de meşruiyetinin olmadığı anlamına gelir.

İlginç olan, sosyal demokrat içişleri bakanının, MHP'li suçlularla oyalanması onları yakalamaktan ötürü gururlanmasıdır. Hiç bir siyasal perspektifi olmayan böylesi bir zaptiye yürüyüşüyle nereye kadar varılabileceği görüldü. Esas olan, katil yakalamak değil, katillerle, onların yönlendiricisi siyasi merkez arasındaki bağları yakalamaktır. Sosyal demokrasi ise bu basiretten çok uzaktadır. Üstelik hemen her adımında CHP, MHP'nin oyunlarına gelmektedir.

Örneğin: TSİP Genel Merkezine Mart 1979 günü faşist bir saldırı düzenlenmiş ve Parti Örgütlenme Sekreteri Aydoğan Gezer yaralanmıştı. Bundan da önce, TİP genel merkezi silahlı bir saldırıya uğramıştı. Ve daha sonraki günlerden birinde TEP genel başkanı sokak ortasında faşist bir saldırgan tarafından kurşunlanmıştı. Sosyal demokrat önderler, bütün bu saldırıları ya görmezlikten, duymazlıktan geliyorlardı, ya da birer demeçle geçiştiriyorlardı. Halbuki aynı politika, MHP genel merkezine ve MİSK'e karşı girişilmiş provokatif saldırının arkasından özür dilemeye dönüşebiliyor.

Varılan bu aşamada anti-faşist olmanın en somut göstergesi, MHP karşısında takınılacak tutumdur. MHP'nin kendini terörden azade göstermek gibi hayallerinin gerçekleşmesine yardım edecek tutum ve davranışların demokrat olmakla hiç bir ilişkisi olamaz. Bu ve benzeri yanılgıların ya da ödüncü politikalardan derhal vazgeçilmeli, gereği kadar küçülmüş olan hedefin, kendisini bulanıklaştırma girişimleri boşa çıkarılabilmelidir. Özellikle bu konuda, MHP'nin de pişmanlık duyabileceği, uslanabileceği gibi yanılgılarla «üzerine gidilirse, çok daha kötü olur» gibi yılgınlıklar faşist harekete soluk alma imkanı sunmaktan başka bir anlama gelmez.

Ancak şurası unutulmamalıdır ki, faşist hareketin oyunlarını esas bozacak olan güçler, demokrasi güçleridir. Burjuva siyasal çerçevede MHP'nin sonunun geldiğine inanmak, kendi görevlerini bir kenara koyup «umudu» sosyal demokrasiye ve onun hükümetine bağlamaktır. Halbuki, halkımızın acil talebi olan MHP'nin kapatılması, ancak bu uğurda verilecek kararlı bir anti-faşist mücadele ile mümkün olacaktır.

Anti-faşist güçlerin bu amacı elde etmek için girişecekleri iş ve eylem birliğinin şartları her zamankinden çok daha fazla olgunlaşmış bulunuyor. MHP kendi taktikleri içinde boğulmaktadır ve bu noktadan geri dönülmemesi gerekir. Halk güçlerimizin topyekün öfkesini ve mücadelesini MHP üzerine seferber edebilmek için, mümkün olan en geçerli yöntemlerle ve programlarla anti-faşist içerikli güç ve eylem birliklerini, siyasal ve merkezi platformlarda bir araya getirmek, hayata geçirmek, bu alana grupçu tutum ve tavırları asla sokmamak gerekmektedir. Birleşik eylem platformunda, faşizme karşı olan herkesin yeri vardır ve bugünden yapılması gereken, bu alana çekilmesi mümkün olan güçlerin azamisini seferber etmektir.

Ancak, anti-faşist mücadelenin perspektifi kuşkusuz MHP'ye karşı mücadele ile sınırlı değildir. MHP'ye karşı kararsız davranan tutumlardan, MHP'yi koruyan ona kanat geren tavırlara ve politikalara kadar, faşizmin işini kolaylaştıran bütün eğilimlerle amansız bir mücadele verilmelidir. Temeli kaldıkça faşist hareketin sürekli bir tehlike olacağı gözardı edilmeden, yani güncel demokratik görevlerin nihai amaçla olan bağı unutulmadan, MHP'nin ve yandaşı faşist kuruluşların kapatılması için verilen mücadele, faşizme karşı mücadelenin bütün görevleri ile birleştirilmelidir. Böylece, tüm anti-faşist halk güçlerinin devrimci cephesini yaratmak, faşizmin kesin yokedilmesine yönelik ileri adımlar atmak olanağı doğacaktır.

TERÖR VE DEMOKRASİ

Hüseyin Hasancebi

Sınıf mücadelesinde taraflar ayrıştıkça korkular da kristalleşiyor. Tatlı suda demokrasi türküleri söyleyenler karaya vurdukça şaşkınlaşıyorlar. Faşist hareketin en çok işine gelen de, bu yerini henüz bulamamış şaşkınlığın yarattığı kavram kargaşaşı oluyor.

Sanki, toplumla, onun dışında bir terör çekişmesi varmış, ya da terör, toplumun bütününü hedef almışçasına, psikolojik tahliller politik hayatımızda itibar görmeye başlamışsa, bu, kararsızlığın korkuya büyümesi anlamına gelmektedir.

İçişleri bakanı, polis örgütünden sempati dilenirken, televizyon ekranlarını ya da açık oturum kürsülerini politikasızlıkla dolduruyor. Ve «bir kaç politikasız» daha, onunla «kare»yi tamamlıyor. Ve bu kareden, bütün mantıksızlığına rağmen gerçeğin mantığı yine de doğuyor.

Terörün demokrasiyi hedef aldığını söylüyor açık oturumlarda konuşmacılar. Ve kaynağı da «nereden gelirse gelsin» toplumun «yaşama biçimi»nin karşısında yani dışında oluyor!

Terörün demokrasiyi hedef aldığı sözü, bir mantığa, bir kavramaya dönüşmeli ki, ilişkinin niteliğine varılabilsin. Çünkü terör gerçekten demokrasiyi hedef almaktadır ve bu, onun demokrasi güçlerini de hedef aldığı anlamına gelir. Demokrasiden yana olanlar ise, toplumsal gelişmenin dinamikleridir.

O halde terör, gelişmenin dinamiğine ters düşen unsurlardan kaynaklanmaktadır. İçişleri bakanının entellektüel yorumuna sığmayan bu gerçek, terörün «örgütlü» olmasıyla sınırlı değildir. Bu örgütlenmenin faşist bir örgütlenme olduğu boyutu gözden uzak tutulmamalıdır.

Bu da yetmez. Faşist hareketi hedef alan bir mücadele vardır ve bu mücadeleye «terör» demeye «hanım» konuşmacıların dışında kimsenin dili varamaz. Çünkü, bu mücadele, demokratik ve siyasal dinamiklere yaslıdır ve kitle muhtevalıdır. Amacı, demokrasiyi korumaktır, geliştirmektir. Terör ise bu dinamiklere karşı toplumun değil, onun bir kesiminin, tekelci sermayenin ve onun güdümündeki faşist hareketin geliştirdiği saldırıların adıdır.

Korku kaosunu aşamayan kimilerinin bu gerçeği bildikleri halde söylemekten kaçınmaları, sonucu belirlemez ama etkiler. Çünkü, bugün Türkiye'de, faşist hareket aleyhine oldukça yüklü bir belge ve öfke birikimi vardır ve büyümektedir. Buradan sadece MHP'nin korkusu doğmalıdır. Eğer MHP kendisiyle birlikte küçük burjuva kararsızlığını da peşinden sürüklemeyi başarırsa, işi oldukça kolaylaşacaktır. Hükümetin politikasıyla, bu politikanın derin izlerinde yürümekten kurtulamıyan demokratların birleşik tutumları, şimdi yeni ve çok tehlikeli bir yola yöneliyor. MHP'yi kurtarmak!

Temize çıkarmak değil, çünkü bu mümkün değil. Aklamak ya da onun kendisini aklamasına yardımcı olmak da değil, çünkü bunun da olanağı yok. Sadece kurtarmak. Ona yardım elini uzatıp «demokrasi içi»ne davet etmek!

Bu sonuçsuz çabaya bağlanan umutlar, demokrasinin baş belasıdırlar.

MHP'nin almaya çalıştığı konum ya da yaratmaya çalıştığı imaj, demokrasi güçlerinin, yakalandıklarında çok şey kaybedecekleri bir tuzaktır. Bu tuzağa düşmemek için öncü demokratik güçler, sadece kendi programlarına güvenmekle yetinemezler. Açık oturumlarda saklamaya çalışılanları hayatın içinde bulup açığa çıkarmak, ve böylece, faşist hareketin korkusunu derinleştirip, kararsızlığın korkusunu yenmek gerekir.

Gözler MHP üzerinden ayrılmamalıdır. Gözler MHP'yi kabullenme eğilimlerinin üzerinden de ayrılmamalıdır.

Demokrasi mücadelesinin güncel hedefi bugün, MHP'yi reddeden bir siyasal hayatı gerçekleştirmektir.

İpekçi'nin katil zanlısı Ağca, (sol başta) ülküdaşları ile. Ayakta sağdan üçüncü Ülkü Ocakları Malatya şubesinin eski başkanı Mesut Samanlı'dır.

Faşizm Örgütlü Terördür

Abdi İpekçi'nin katlinden sanık bir cani yakalandı. Katil zanlısı suçunu gazeteciler önünde de itiraf etti. Söylenenlere ve sağ basının sancılarına bakılırsa sanık bireysel terörismiş; çünkü bunu kendisi böyle itiraf etmişmiş!

Başyazarı öldürüldüğünde kıyameti koparan Milliyet gazetesinin habere yaklaşım biçimi de ilginç. «Objektiflik» iddiasıyla MHP'nin son günlerde hazırladığı tuzağa düşmüş. Sanki katil, hiç bir siyasal bağı olmayan bir serseriymiş gibi...

Abdi İpekçi'nin katledilmesinin faşist siyasi hareketle bağını kanıtlayan belgeler o kadar çok ki. Bir kere, faşist saldırı ve cinayetler karşısında MHP'nin son günlerde takınmaya çalıştığı acemi tavır, sanığın bütün hareketlerinde ve sözlerinde izleniyor. Sözünü ettiği ilişkileri ve itirafları da sanıktan MHP'ye kadar uzanan bağların bir göstergesi saymak mümkün.

«Ne sağcıyım ne solcu» sözünü bireysel teröristler söylemezler. Öğreten yanlış öğretmiş! Çünkü bireysel teröristler, kendilerinin «solcu» olduklarını söylerler. Katil, kendisine sorulan soruları, kurulmuş bir plak gibi cevaplandırırken bile bütün acemiliğini ele veriyor. «Ne faşistim, ne goşist, ne de maceraperest» diyor ve terörist olduğunu ekliyor.

MHP ile hiç bir bağı olmadığına göre kiminle var bağı. Bu sorunun cevabını vermekten kaçınanlar MHP'nin yardımcısı oluyorlar. Çünkü, açık olan bir durumda kuşkuyu canlı tutmuş oluyorlar.

Sanık bile bu kuşkuyu dağıtıyor. Tanıklar ise katilin siyasal ilişkilerini açıklıyorlar. Ve bir zamanlar Abdi İpekçi diye yırtınanların, şimdi MHP'nin üzerine gitmek için çok önemli bir olanak doğmuşken, kendilerini geri planda tutmak istiyorlar. Bu yoldan faşizmin önlenebildiği, yeni Abdi İpekçilerinin faşist kurşunlardan korunabileceği görülmemiştir.

Belgeler ve kanıtlar ne gösteriyor:

— Katil cinayette kullandığı tabancayı MHP'li birinden aldığını söylemektedir.

— Tanık, cinayetten sonra MHP İstanbul il merkezine gittiklerini söylemektedir.

— Sanığın annesi, cinayetten önce bankaya adına yatırılan 100 bin liranın hesabını verememiştir.

— Sanık hiç bir siyasal görüşe bağlı bulunmadığını söylemektedir ama yardımcısı MHP yanlısı olduklarını itiraf etmektedir. Malatya'daki evinde MHP yayınlarının ve Türkeş'in resimlerinin bulunması tesadüf olmamıştır.

— Sanığın «terör okuluna gidecektim», «goşist değilim», «düzene karşı olduğum için yaptım» gibi doldurma sözleriyle Türkeş'in «Komonizim!» demesi arasında benzerlik çoktur, aynı ağızdır.

— MHP Genel Sekreter yardımcısı bile her zamankinden farklı olarak, katilin MHP ile bağının peşinen reddedilmesini mümkün görmemiş, «araştırıyoruz» demek zorunda kalmıştır.

MHP, derin bir telaşın içindedir. Gerçekten de kuyruğundan yakalanmıştır. Ancak bu durumda bırakılmamalı, kuyruğun çekilmesiyle başına kadar varılmalıdır. Ve bu yapılırken, MHP'yi koruyacak her tutum ve davranıştan dikkatle kaçınılmalıdır. MHP'yi hiç kimsenin açıktan sahip çıkamıyacağı bir noktaya itmenin şartları şimdiden ortaya çıkmıştır.

Sağ basının tutumu dikkatle izlenmelidir. Tercüman gazetesi, sanığın MHP ile bağlarının ortaya çıkmasından aşırı ölçüde korktuğunu, bu bağları gizliyecek başlıklar atmakla göstermiştir. Hergün gazetesi ise, sanığı değil, sanık hakkında delilller toplayıp bunları açıklayanları suçlamak istemektedir ve sanığı açıktan tutmaktadır.

Faşizm «bireysel terör» değil, örgütlü terördür. Bu nedenle, görüşü ne olursa olsun ya da sanık neyi itiraf ederse etsin, onun örgütlü faşist terör çetelerinin sadece bir üyesi olduğu ve cinayet organizasyonunun maşası olarak cinayet işlediği gözardı edilmemelidir.

Sanığın görüşleri de üstelik bulanık değildir. Tanıdıklarının, kendisine yardımcı olanların, kendisinin yardım ettiklerinin hep MHP'liler olması bir rastlantı mıdır? Yakalandığı yer bile, faşistlerin yatağı bir kahve değil midir.

O halde bundan sonra, kararsız ve «objektif» tutumlar hızla terkedilmelidir. Şimşekler sanığın üzerinde değil, faşist hareketin siyasal merkezi üzerine çevrilmelidir. Tutarlı demokratlığın asgari gereğidir bu.

İçişleri bakanlığının (tabii ki hükümetin), olayın bu çerçevede kalmasını, daha derinlere uzanmaması isteyen eğilimi de dikkatten kaçmıyor. CHP, «kardeşi» MHP'nin zarar görmemesini, hiç değilse, bunca olaydan sonra uslanmasını istiyen bir tutum içindedir.

Olay ısrarla deşilmeli, gelişimi hızlandırılmalı ve ucundaki esas merkez ele geçirilmelidir. Eldedir ama buna niyetli olunması gerekiyor.

Demokrasi'nin bu habis uru vakit geçirmeden temizlenmelidir

TSİP: «İpekçi'nin Katil Zanlısı Sadece Bir Piyondur»

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Genel Sekreteri Yalçın Yusufoğlu, Abdi İpekçi'yi öldürmekten sanık olanların yakalanması ile ilgili olarak yayınladığı bildiride «İpekçi'nin öldürülmesi bireysel ve sıradan bir cinayet suçu değildir» demiş, İpekçi'yi öldürmeye kimlerin azmettirdiğinin, tetiği çeken kaatilin kimelrden emir aldığının bulunmasını istemiştir. Yalçın Yusufoğlu'nun konuyla ilgili sözleri özetle şöyledir:

«İpekçi'nin cinayet zanlıları yakalanmıştır, fakat bu kişiler sadece birer piyondur, birer profesyonel kaatildir. Asıl önemli olan, bu cinayeti işleten karanlık çevrelerin ortaya çıkmasıdır.

İpekçi'nin öldürülmesi her anlamıyla siyasal bir olaydır, siyasal bir suikasttır. Zaten sanığın da bu suçu «hükümeti zor duruma düşürmek için yaptığını» söylediği belirtilmektedir. Fakat, bu şahıs bir meczup olmadığına göre ve hükümeti zor duruma düşürmek bir iki kafadarın girişimiyle sağlanamayacağına göre, asloları perde arkasındaki terör mihrakının ortaya çıkarılmasıdır. Bu mihrak ise, «hükümeti zor duruma düşürmek isteyen», onu devirdikten sonra bir dizi komplo ile faşist diktayı getirmeyi amaçlayan siyasal odaktır. Sayın İçişleri Bakanı, cinayet sanığının yakalanması ile kıvanç duyduğunu belirtirken, asıl görevinin bu terör şebekesinin ardındaki siyasal elebaşları yakalamak olduğunu unutmamalıdır

Faşist Hareket Yeni Oyunlar Peşinde

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Merkez Yürütme Kurulu üyesi Ali Kar, 7 Temmuz tarihinde son terör olaylarıyla ilgili olarak yaptığı yazılı basın açıklamasında şunları söylemiştir:

«Ülkemizde şiddet olaylarının ana kaynağı kendisini ülkücü ya da milliyetçi hareket diye tanıtan faşist siyasal odaktır. Ülkücüler ve onların siyasi örgütlenmesi hakkında mahkemelerde ve Yargıtay'da dosyalar giderek artmaktadır.

Bu durum karşısında MHP ikili bir taktiğe başvurmuştur; bir yandan kendisini masum ve hatta mazlum gösteren pozlar takınmak, öte yandan MHP içindeki suçluların bir kısmını, MHP dışı yabancı unsurlar gibi tanıtmak.

Bütün bunlar faşizmin dünya pratiğinde defalarca denemiş olduğu bayat manevralardır.

Milliyetçi hareket kendi dikta emelleri doğrultusunda kanlı eylemlerini sürdürmektedir. Bunların çok yönlü tertipler görünümü altında kamuoyuna sunulması anti-faşist güçleri yanıltmayacaktır.

Fakat bazı CHP yöneticilerinin ve hükümet ya da devlet yetkililerinin MHP karşısındaki tutumları hain ödüncü niteliktedir. Örneğin İçişleri Bakanı MHP'den adeta özür dileyen bir tavır takınmıştır. CHP Genel Sekreteri, televizyonda katıldığı açık oturumda MHP'yi kendi partisine kardeş ilan etmiştir. Başbakan Ecevit ise son demecinde «bazı çevrelerin siyasal partileri birbirine düşürmek için kışkırtmalarda bulunduğunu» söyleyerek, MHP'yi karanlık tertiplerin dışında gibi göstermiştir.

Oysa faşist milliyetçi hareketin, soldaki partilere ve hatta CHP'ye karşı ne denli düşmanlık güttüğü ortadadır. Bu saldırıların hedefi seçtiği ortadadır. Bu saldırılar, gerçekte demokrasiyi hedef almaktadır.

Bu nedenle, demokrasiyi savunanların faşistlerle ve kanlı demokrasi düşmanlarıyla kuracakları hiçbir diyalog olamaz. CHP'nin faşizm karşısındaki bu ödünlü tutumu, ülkemizde demokrasiyi tümden boğmak isteyenlerin işini kolaylaştırmaktadır.

Sosyalistler ve tüm gerçek demokratlar, faşizm ile asla uzlaşılamayacağını, en ivedi demokratik görevin faşizme karşı kararlı ve etkin bir mücadele vermek olduğunu bildirmektedirler. Bu görevi yerine getirmenin yolu da tüm anti-faşist güçlerin somut hedefler ve programlar etrafında güçbirliği yapıp mücadelelerini birleştirmelerinden geçer.»

Filistinli Gerillalar Olayı

FİLİSTİN HALKININ DAVASINA BU TÜR EYLEMLERLE HİZMET EDİLEMEZ

Geçen hafta Ankara'da Mısır Büyük Elçiliğinin dört Filistin'li gerilla tarafından basılması olayı şu gerçeği bir kez daha ortaya koydu. Sansasyon yaratmayı hedefleyen bu tür münferit baskın olayları Filistin halkının haklı dâvasının gerçekleşmesi yoluna hizmet değildir. FKÖ'nün mücadelesi bütün dünya çapında artık çok ileri siyasi ve diplomatik mevziler kazanmış durumdadır. Sansasyona ihtiyacı yoktur.

Hal böyleyken daha hâlâ böyle eylemlere girişilmesi tek tek ülkelerde olduğu gibi dünya genel kamuoyunda da ters tepkilerin doğmasına neden olmaktadır ve emperyalizmin siyonizmin işine yaramaktadır.

Nitekim FKÖ merkezi de bunu çok iyi bildiğinden bu tür «eylemleri onaylamamakta, onaylamadığını da ilan etmektedir. Nitekim FKÖ yetkilileri Ankara'da girişilen eylemle de hiç bir ilişkileri olmadığını, eylemin mücadelelerine zarar verdiğini açıkça bildirmişlerdir.

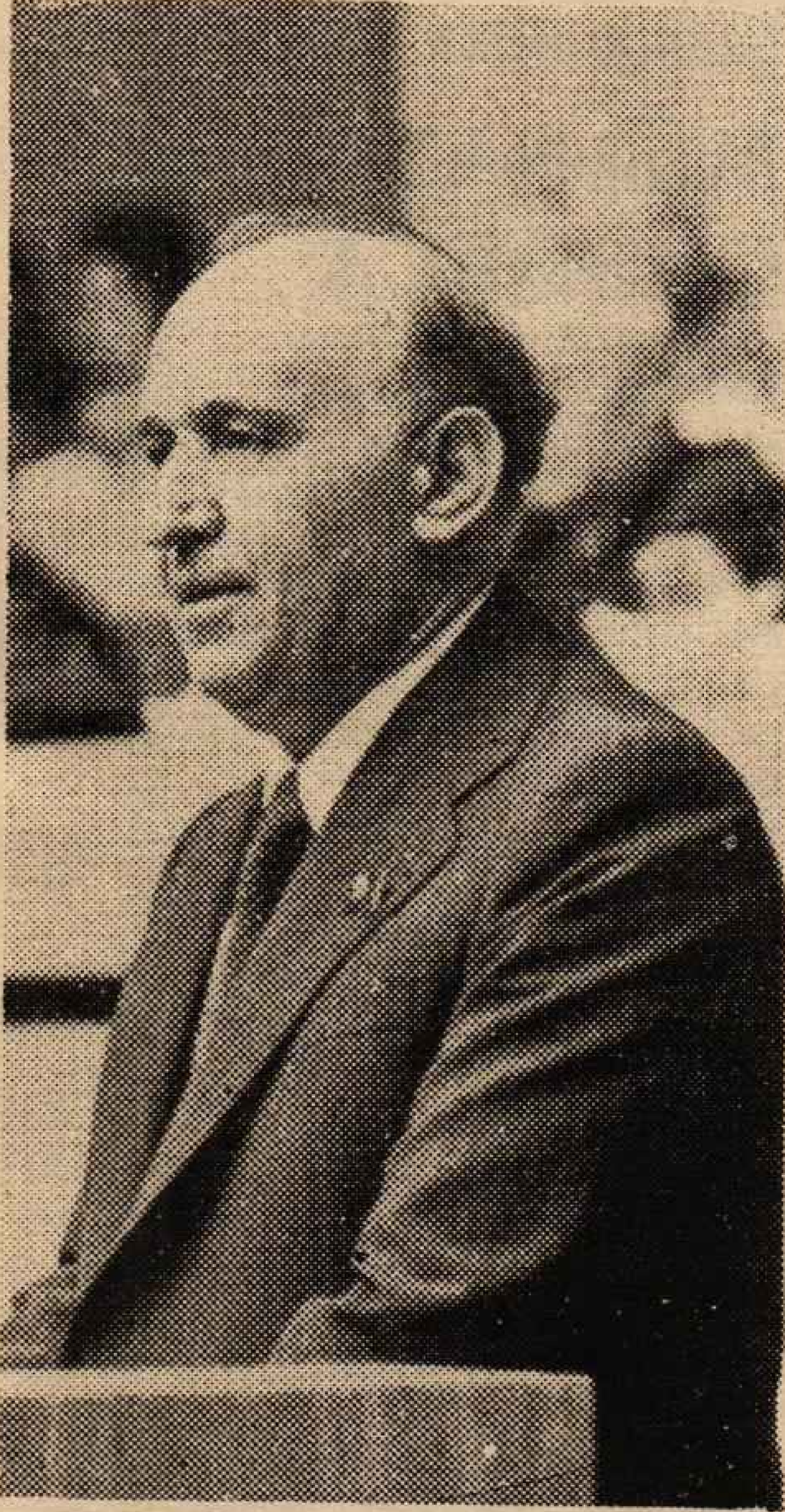
Türkiye'de yaratılan olaydan «eylem»ci gerillalar ne kazandılar? Üç Türkiyeli yurttaşın ölümü Türkiye kamuoyunda ne gibi bir tepki yarattı? Dünyada bağımsızlık hareketlerine karşı (belli kararsızlıklar içinde de olsa) olumlu bir tavır koymaya yöneldiği görülen bugünkü hükümetin Filistin halkının meşru temsilcisi olarak FKÖ'yü tanıması şimdi daha mı kolaylaştı?

Ankara'daki eylemin tam bir macera olduğu, sonucundan da belli olmuştur. Ne var ki böyle olduğu daha başından belliydi. TSİP Genel Sekreteri Yalçın Yusufoğlu olay günü yayınladığı basın demecinde aynen şöyle demişti:

«Dört Filistinlinin Ankara'da Mısır Büyükelçiliğini işgal etmesi, herşeyden önce Filistin halkının emperyalizme, siyonizme ve Arap gericiliğine karşı sürdürdüğü haklı kurtuluş savaşına zarar vermektedir. Bu gibi eylemler tüm dünya demokratik kamuoyunun Filistin halkına karşı duyduğu sempatiyi gölgeleyen ve herşeyden önce Filistin kurtuluş savaşının ilkelerine ters düşen girişimlerdir.

Öte yandan, Türk güvenlik kuvvetlerinin eylemcilere karşı kesinlikle meşruiyet sınırları içinde kalmaları, demokratik hukuk ilkelerinin ve yöntemlerinin dışına çıkmamaları zorunludur.

İstilacılar tarafından yurtlarından zorla uzaklaştırılan milyonlarca Filistinli arasından çıkan bazı terörist unsurlar, Filistin ulusunun tek ve meşru temsilcisi Filistin Kurtuluş Örgütü'nü bağlamaz. Bu nedenle, eylem Türkiye'nin resmen tanıdığı FKÖ ile ilişkilerini bozmamalıdır.»

TODOR JİVKOV

Türkiye - Bulgaristan İşbirliğinin Perspektifi

Bulgaristan Halk Cumhuriyeti Devlet Başkanı Todor Jivkov'un Türkiye'yi ziyareti, iki ülke arasındaki dostluk ve işbirliği açısından önem taşımaktadır. Öte yandan bu gezi, sadece iki ülke halklarının değil, bölge halklarının da yararına gelişmelerin bir parçası olarak değerlendirilmelidir.

Bulgaristan'ın Türkiyeye olan yakın ilişkileri, dostluk bağları ve işbirliği temelleri oldukça sağlamdır. Daha önceki görüşmelerde iki ülke yöneticileri, işbirliğinin geliştirilmesinin mümkün olduğundan yola çıkarak bunun somut biçimlerini yaratmak konusunda anlaşmışlardı. Nitekim bu görüşmeler sonucudur ki, Türkiye'nin Bulgaristan'a ihracatı artmış, bu ülkeden enerji sağlaması mümkün hale gelmiştir.

Bu görüşmelerde karşılıklı yararların gözetilmesi doğaldır ve bu yapılmıştır. Bugün de aynı yol izlenmektedir. Antalya'da yapılan görüşmelerde de olumlu sonuçlara varıldığı Ecevit tarafından açıklanmıştır.

Balkanlarda işbirliğinin estireceği yumuşak hava özellikle Türkiye halkının yararına sonuçlara yol açar. Çünkü Türkiye, şu günlerde yaşadığı koşullar itibarıyla, ekonomik seçeneklerí çok sınırlı hale gelmiş bir ülkedir. Emperyalizm, Türkiye'nin bu konumundan yola çıkarak bağımlılık ilişkilerini derinleştirip sağlamlaştırmanın yollarını denemektedir. Ve bu ilişkilerden Türkiye, üç sağlasa, on verecektir: Çünkü, emperyalizmin istismara dayalı bir politikası vardır ve bu ilişkiler ayrıca, emperyalist kampın içinden çıkamadığı ekonomik krizin bir bölümünü Türkiye'nin sırtına taşımak gibi bir işlev de görmektedir.

Halbuki komşumuz Bulgaristan, sosyalist ülkeler ailesinin seçkin bir üyesidir. Bulgaristan'ın sarsılmaz bir ekonomik istikrarı, öteki sosyalist ülkeler gibi, engin bir potansiyeli bulunmaktadır. Sosyalist ekonominin bu sağlam temelleri, hem Bulgar ekonomisinin gelişmesinin güvencesidir, hem de işbirliği çerçevesinde Bulgaristan'ın geliştirdiği dostluk ilişkilerinin teminatıdır. Türkiye ekonomisinin Bulgaristan'dan sağlayacağı yararlar çok yönlüdür ve bunların başında, elektrik enerjisi ve makina-teçhizat alımı ile çeşitli ticari kolaylıklardır.

Yakınlaşmanın açtığı perspektif ise bununla sınırlı değildir. Çünkü, SALT-2'yi, Balkanlarda uluslararası işbirliğin gelişmesi izlemiş olacaktır. Türkiye, siyasal ve ekonomik bakımdan dünyanın diri güçlerine yöneldikçe bundan halkımızın kazançlı çıkacağı açıktır. Zaten halklarımızı birbirine yakınlaşmaya zorlayan tarihi bağlar o kadar derin ki, Türkiye ve Bulgaristan arasındaki işbirliğin gelişmesindeki gecikmedir asıl yadırgatıcı olan.

Nikaragua Halkı Zafere Yaklaştı

Diktatör Somoza'nın muhafızlarıyla Sandinistalar arasında süren göğüs göğüse çarpışmalar, Nikaragua halk güçlerini zafere adım adım yaklaştırıyor. Gazetemiz baskıya girerken, ABD emperyalizminin sadık uşağı Somoza'nın ülkeyi terketme hazırlıkları içinde olduğu ve ulusal-demokratik nitelikli geçici inşa hükümetinin bugünlerde Nikaragua'da çalışmaya başlayacağı doğrultusunda haberler geliyordu.

Diktatörlüğün geri dönülmez sonu yaklaşırken, ABD malum manevralarını tıpkı İran'da olduğu gibi sürdürüyor. ABD uzun yıllardan beri kullandığı Somoza'yı, tıpkı devrik Şah gibi bir çırpıda gözden çıkarıvermiştir. Çünkü Somoza'nın da Şah gibi artık iler tutar tarafı kalmamıştır. ABD, bir yandan Somoza aleyhtarlığına soyunurken, bir yandan da diktatörün gönderilmesinden sonra Nikaragua'da etkinliğini başka yollardan sürdürebilmenin yollarını aramaktadır. Bu yolda da sonuna dek çaba sarfedeceği açıktır. Ancak, ABD'nin bu konudaki şansı alabildiğine sınırlı görünmektedir bugün için.

Nikaragua halkının çileli ve onurlu mücadelesiyle her geçen gün biraz daha yaklaştığı zaferi, dünya devrim sürecinin parlak bir halkasını oluşturacaktır.

ABD Senatosu Salt-2'yi Tartışıyor

ABD Senatosu SALT-2 anlaşmasını tartışmaya başlamıştır. Bu tartışmayla beraber Senato içinde, tekel grupları arasındaki çatışma da hızlanmıştır. Amerikan Senatosunda SALT-2'nin imzalanıp imzalanmaması konusunda iki eğilim bulunmaktadır. Bunlardan birincisi Amerikan silah tekellerini temsil eden «Şahin»lerin anlaşmanın imzalanmaması, ikincisi ise, «güvercin»ler olarak anılan kanadın anlaşmanın imzalanması yönündeki eğilimleridir.

SALT-2 bilindiği gibi bir kısım silahların imaline sınırlamalar getirmektedir. Doğal olarak bu durum ABD silah tekellerinin işine gelmemekte ve anlaşmanın imzalanma meselesini yokuşa sürmektedirler. «Şahin»ler «Sovyet tehlikesini» masalını ileri sürerek SALT anlaşmasının ABD'nin çıkarlarını tehdit ettiğini iddia etmektedirler. Bu yaklaşım her zaman olduğu gibi silah tekellerinin kârlarının azalma olasılığının çıkmasıyla sık sık başvurulan bir yöntemdir.

«Şahin» ve «Güvercin» lerin SALT konusundaki kapışmasından kimin üstün çıkacağı henüz belli değildir. Ancak, emperyalizm geriledikçe silahlanmadan daha fazla medet ummaktadır. Bu olgu SALT anlaşmasının onaylanması olasılığını da yakından ilgilendirmektedir. Özellikle, ABD, son günlerde Basra Körfezi ve Hint Okyanusunda müdahalede bulunabileceğini açıklamakla uluslararası gerginleşmeyi daha ileri düzeye götürmek istemektedir. Böylece Senato'nun «Şahin»leri daha güçlü hale geçmektedirler.

Ancak, dünya barış güçlerinin uzun gayretleri sonucunda dünya barışı giderek daha sağlam temellere oturmakta ve emperyalizm ödün vermek zorunda kalmaktadır. Detant'ın sağlanması, SALT I'in imzalanması dünya sosyalist sisteminin ve barış güçlerinin bir başarısıdır. Bu nedenle ABD'nin SALT-2 anlaşması konusunda imzadan yana olmaması az bir olasılıktır.

ABD'NİN BASRA KÖRFEZİ HAREKATI

Selçuk Galhan

ABD'nin hayati çıkarları tehlikeye girdiğinde Basra Körfezine ve Hint Okyanusuna askeri müdahalede bulunabileceğini açıklaması, bölgede jandarmalıktan vazgeçmiyeceğini bağıra bağıra ilan etmesidir.

Basra'da 110 bin kişilik «Yıldırım Ordusu» kurulması, METO adıyla NATO'nun Ortadoğu şubesinin açılması hazırlıkları, Amerikan emperyalizminin karanlık emellerini göstermektedir.

Amerika'nın askeri genişleme ve nüfuz alanını güçlendirme plânlarının en önemil aşaması, Mısır-İsrail anlaşmasının rayına oturtulmasından geçmektedir. Ne var ki, Kahire ile Tel-aviv arasındaki görüşmeler yavaş gitmekte, bu da ABD için tatminkâr sonuçlar vermemektedir. ABD bir yandan bölgedeki çıkarlarını Filistin halkı ve Arap hareketinin aleyhine korumaya çalışırken, öte yandan askeri yığınak yaparak tehdit unsuru olmaktadır.

Emperyalizmin kalesi ABD, kendisi için stratejik yerlerde işbirlikçilerinin de gayretleriyle çeşitli oyunlar tezgâhlamaktadır. ABD'nin Camp David'le giriştiği oyunlar Ortadoğu'da bunun yeni bir adımıdır. Mısır'ı yanına çeken ABD, İsrail'le beraber bölgede plânlarını uygulama alanı yaratma uğraşı içine girmiştir. ABD'nin yeniden başvurduğu yol, jandarmalığı yeniden hortlatmaktadır. Ortadoğu'da ise bu işi en iyi yapabilecek olan İsrail'dir. ABD İsrail'e jandarmalık vererek İsrail'i hem Mısır anlaşmasından dolayı «ödüllendirmiş», hem de bölgede önemli bir dayanak noktası sağlamış olacaktır. Tabii ki, ABD kendisi için cansiperane hizmetlerde bulunan Mısır'a da bölgede kendi güvenliği ve tasarımları için önemli görevler vermekten geri kalmayacaktır.

Ancak, ABD'nin bölgede giriştiği bu tezgâhlar umduğu sonucu vermemektedir. Bunlardan en önemlisi Arapların tepkilerinin çok fazla olmasıdır. En fazla güvenilen Suudi Arabistan, Arap Emirlikleri ve Ürdün dahi ABD'nin planlarına karşı çıkmışlardır. Emperyalizmin ise kaybedecek vakti yoktur. Baktı ki işbirlikçileriyle bölgede yeterli güvenceyi sağlıyamıyor, tek yol askeri planda harekete geçmektir. İşte, «müdahale ordularının» kurulması hazırlıkları bunun sonucunda ortaya çıkmaktadır.

Yaşanan son olaylar ,emperyalizmin kaybetmiş olduğu tarihsel insiyatifini tekrar elde etmek için tarihin akışını değiştirmeye çalışmanın bir ürünüdür. Ancak, tarihsel gelişim sürecinin giderek daha fazla dayattığı zorunluluklar buna aman vermemektedir. Çünkü, emperyalizmin dünyadaki konumu büyük ölçüde zayıflamış ve artık dünyanın gelişimini belirleyebilecek durumda değildir. Ve emperyalizm yaşadığı tarihsel kesidi ve içinde bulunduğu durumu çok iyi görmektedir.

Artık emperyalizm için tek seçenek kalmıştır, saldırganlaşmak, karışıklık yaratmak, böylelikle yaşama süresini bir süre daha uzatabilmek. İşte, emperyalizmin yeni askeri bloklar oluşturmaya çabalaması, jandarmalığı hortlatmak istemesi bunun içindir

Giderek soluk alışları düzensizleşen emperyalizmin dünya barışı için tehlikeli olma olasılığı da o oranda büyümektedir. Dolayısıyla dünya barış güçlerine her gün daha fazla görevler düşmektedir.

ORTA-AMERİKA

Mini NATO: CONDECA

Orta Amerika Savunma Konseyi (CONDECA) son zamanlarda Nikaragua'daki gelişmelerle birlikte adı duyulan bir örgüt. Aslında geçmişi eskilere dayanıyor. 1962'de Pentagon ve CIA'nın aktif katılımı ile bölgesel bir örgütlenme olarak kurulan CONDECA önceleri «danışma» örgütüyken, ya da öyle gözükürken, sonra esas Orta - Amerika'daki bu mini NATO'ya başlangıçta Honduras, Guatemala, Costa Rica, Nikaragua, El Salvador üye iken, 1967'de Costa Rica, 1971'de Honduras üyelikten çekildi.

CONDECA Orta Amerika'da silahlı kuvvetlerin örgütlenmesinde yönlendiricilik yapmaktadır. Her yıl ABD'li uzmanların katılımı ve ABD Güney Komutanlığının gözetimiyle ortak manevralar düzenlemektedir. Bu manevraların bölgedeki demokratik güçleri sindirmeye yönelik olduğu açıktır.

Şimdi ABD emperyalizmi ve kuklası Orta Amerika diktatörlükleri, CONDECA'yı Somoza'nın yardımına koşmak üzere kullanmak istemektedirler.

Ancak Haziran ayı sonunda yapılan Amerikan devletleri örgütü (OAS) toplantısında, ABD'nin Nikaragua'yı «barışa kavuşturmak» için «barış» gücü (!) gönderilmesi teklifinin reddedilmesi ve Bolivya, Kolombiya, Ekvator, Peru ve Venezuella'nın teklifinin — Nikaragua'daki siyasi bunalımın sorumlusu diktatör Somoza'nın kayıtsız şartsız çekilmesi ve Nikaragua'nın içişlerine hiç bir şekilde karışılmaması — kabul edilmesi üzerine CONDECA'yı harekete geçirme planları gerçekleşememiştir. Ve bu diplomatik yenilgi Somoza'nın durumunu daha da kötüleştirmiştir.

EMPERYALİZMİN YENİ PLANLARI

NATO'nun Orta- Doğu'daki Kolu–METO

ABD emperyalizminin Orta-Doğu üzerindeki hesapları hararetleniyor. Son günlerde Batı basınında NATO'nun Orta Doğu şubesi METO'nun kuruluş planlarıyla ilgili yazılar yayınlandı. İsrail'in başını çekeceği ve Mısır'ın da katılacağı böyle bir askeri birliğin kurulmasından amaç, bölgede emperyalizme giderek yitirdiği nüfuzu kazandırmak ve pekiştirmek.

Bu planlara paralel olarak Orta-Doğu'da silâhlanma yarışı da alabildiğine körükleniyor. Geçen yıl ABD'nin sattığı silâhların beşte dördünden fazlası bu bölgeye giderken, 1971'den bu yana Orta-Doğu ülkelerince sipariş edilen ABD silâhlarının

miktarı yaklaşık dokuz kat artmış bulunuyor.

Orta-Doğu'da bir yandan savaş kışkırtıcılığı yapan, diğer yandan taraflara silâh satarak «denge»yi sağladığını söyleyen ABD emperyalizmi bölgede kazanç, nüfuz ve petrol peşinde ABD askeri yardım ve satışlarının en büyük iki alıcısının İsrail ve Mısır olması ise şaşırtıcı değil. Son derece yüksek meblâğlar tutan askeri harcamalarını ABD kredileri ve Siyonist örgütlerin yardımları ile karşılayan İsrail aynı zamanda kendisi de büyük bir silâh üreticisi ve ihracatçısı durumuna gelmiştir. Batılı uzmanlar, İsrail'in şimdiden iki düzine atom bombası yapabilecek kapasiteye sahip olduğunu söylemektedirler. Bunun, Orta-Doğu için ne denli korkunç bir tehdit olduğu açıktır.

Mısır da ABD askeri yardımlarından en büyük payı almaktadır. Camp David anlaşması üzerine bir bildiri yayınlayan Nasır döneminin dört devlet adamı Mısır'ın bu silâhlanmanın bedelini ulusal bağımsızlığı ve emperyalist çıkarlar uğrunda savaşlarda dökülecek askerlerin kanıyla ödeyeceğini belirtmişlerdir. Gerçekten de Mısır'dan METO planları içerisinde bu bedeli ödemesi beklenecektir.

Emperyalizmin Orta-Doğu plânları, işbirlikçilerinin de gayretleriyle hararetlenmektedir. Dünya barış güçleri ve Orta-Doğu'nun kardeş halkları bu plânları boşa çıkarmayı bileceklerdir.

İtalya'da Hükümet Bunalımı

HÜKÜMET BUNALIMI KOMÜNİSTLERİ İKTİDARA ORTAK ETMEME KAYGISINDAN KANAKLANIYOR

İtalya'da Hükümet bunalımı

İtalya'da hükümet bunalımı sürüyor. Bilindiği gibi İtalya'da her seçimin ardından hükümet bunalımından sözetmek adeta gelenek olmuştur. Bir türlü çözümlenemeyen hükümet bunalımları, aslında Komünistleri iktidara ortak etmeme kaygısından kaynaklanmaktadır.

Geçtiğimiz ay içerisinde L'Unita ve bazı diğer gazetelerde Hıristiyan Demokratların eski lideri Aldo Moro'nun 1978 başlarında yazdığı bir yazı yayınlanmıştır. Moro, yazısında Hristiyan Demokratların ve diğer partilerin komünistlerle diyalog kurması ve işbirliği yapması gereğinden sözetmektedir. Yine aynı zamanda, ABD'nin komünistlerin İtalyan hükümetinde yeralmasına karşı çıkmasına ilişkin bir ifade bulunmaktadır.

Aldo Moro'nun ölümünden sonra parti yöneticiliğine getirilen aşırı tutucular ise amaçlarının Komünistlerle işbirliği olmadığını söyleyerek cepheden saldırıya geçmişlerdir. Parlamentoda çoğunluk partileri arasında yapılan anlaşmayı çiğnemişler ve ülke sorunlarını derinleştirmişlerdir. Bu gerici politikaya alet olmamak için Komünist Parti'nin desteğini çekmesiyle parlamentoda yeni hükümet kurma olanağı kalmamış ve son yedi yıl içindeki üçüncü erken seçime gidilmiştir.

Seçim kampanyası sırasında Hristiyan Demokratlar anti-komünist propagandalarını Kızıl Tugayların da «komünist» oldukları yaygarası ile bütünleştirmişler, din adamlarını ve nihayet pek iyi bilinen mali kaynakları kampanyaya dahil etmişlerdir. Hristiyan Demokratların en çok vurguladıkları bir konu, ekonomik bunalımın pençesindeki İtalya'ya ABD' nin yardım edebileceği, bunun için komünistlerin iktidardan uzak tutulması gerektiği olmuştur. ABD'nin İtalya Büyükelçisi Gadner da yaptığı açıklamalarla, ABD'nin, Komünistlerin hükümete katılmasını istemediğini açıkça dile getirmiştir. Ne var ki tüm bunlar Hristiyan Demokratlara istediklerini getirmemiş, seçim sonuçları Komünistlerle işbirliği yapılmaksızın ülkenin sorunlarına çözüm bulunamayacağını göstermiştir.

Seçimden sonra hükümet kurma görevi ilk olarak Hıristiyan Demokratlara verilmiş ve bu girişim başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Bundan sonra, ikinci büyük parti olan İtalyan Komünist Partisi atlanarak, Sosyalist Parti lideri Craxi hükümet kurmakla görevlendirilmiştir. Görünen odur ki, Komünistlerle işbirliği yapılmaksızın istikrarlı bir hükümet kurma olanağı yoktur.

İtalyan Komünist Partisi, İKP dahil tüm demokratik partilerin temsil edileceği bir hükümetin kurulmasından yanadır ve İKP'nin yeralmayacağı bu hükümeti desteklemeyeceğini tekrarlamıştır.

İtalya'da hükümet kurma çabaları sürmektedir. İKP ile işbirliği yapılmasının kaçınılmaz olduğu kabul edilene kadar da hükümet bunalımından kurtuluş yoktur.

GÜNEY VİETNAM'LI AYDINLAR, BATIDAKİ DOSTLARINA SESLENİYORLAR

Vietnam'dan Göçün Nedenleri

Güney-Vietnamlı üniversite mensupları, bilim adamları, sanatçılar, doktorlar, avukatlar, mimar ve mühendisler, katolik ve budist din adamlarının oluşturduğu yüzlerce kişilik aydınlar grubu, batıdaki dostlarına bir açık mektup yollayarak Vietnam göçünün nedenlerini dile getirdiler ve savaş sorumlusu kapitalist devletlerin yöneticilerini ikiyüzlülükle suçladılar.

Çin saldırısını hatırlattıktan ve Güney-Vietnam'da asla kızılterörün varolmadığının altını çizdikten sonra, barışı inşa etmenin ne denli zor olduğunu belirttiler. Açık mektuba imza koyanlar, göçmenlerin nasıl ve neden ortaya çıktığını da bir bir açıkladılar.

Mektupta özetle belirtildiği gibi, Güney-Vietnam bir yüzyıl sömürge, yirmi yıl yeni sömürge olarak yaşadıktan sonra, on yıl boyunca da Amerikan birliklerinin yoğun işgaliyle karşı karşıya kaldı. Bu yıllarda şiddetli bir antikomünist propagandaya, devâsâ psiko-sosyal şartlandırma (sun'i refah, tüketim toplumu savurganlıkları, v.b.) mekanizması da eklendi. Bütün bunlar, hayli kalabalık bir tabakanın objektif ya da sübjektif olarak sosyalizme elverişsiz şekillenmesine yaradı. Bunlara, ABD yöneticilerinin, Saygon rejiminin can çekişme günlerinde olabildiğince çok sayıda Vietnamlıyı kendi başarısızlıklarının çamuruna sürüklemek için yaptıkları manevi zehirlenmeleri de eklemek gerek. Nitekim son Amerikan büyükelçisinin planına göre bir milyondan fazla kişinin ülkeyi terketmesi öngörülmüştü.

Saydıkları bu nedenlerin, yüzbinlerce Vietnam'lının Saygon'un kurtuluşundan sonra göçedişini açıklamaya yeteceğini belirten aydınlar, göç dolayısıyla komşu ülkelerin karşılaştıkları güçlüklere gösterdikleri tepkileri de anlayışla karşıladıklarını bildiriyorlar. Ancak, sorumluluğu Vietnam'ın üzerine atmanın yanlış olduğunu vurguluyorlar. Tüm batılı ilerici aydınların Vietnam ve B.M. Göçmen Yüksek Komiserliği arasında varılan anlaşmanın yaşama geçirilmesi için çaba harcamalarını talebeden Vietnam'lı aydınlar, açık mektubun sonunda şunları yazıyorlar:

«Güney-Vietnam sosyalizme ilk adımlarını henüz attı. Herşey tasarı ya da başlangıç durumunda: herşeyi yapmak ya da yeniden yapmak gerekiyor. Ancak bugünkü durumumuz ne olursa olsun, Sosyalist Vietnam, bazı göçmenlerin tanımladıkları gibi, bir cehennem değildir kesinlikle... Bizler, eleştirilerden çok daha fazla yardıma ve anlayışa gereksinme duyuyoruz. Ancak, şunu açıklıkla ifade edelim ki, bizlere ahlâk ya da insanlık dersleri vermek, Vietnamlı kadınları ve çocukları dün ve bugün katletmiş olanlarla, Ponm-Penh'in soykırım rejimini kışkırtan ve ona kol kanat gerenlerin haddi değildir!

Dostlarımıza gelince, yaptıklarımızı yerinde görmek üzere buraya gelmelerini yürekten istiyoruz. Saklayacak hiçbir şeyimiz yok. Çünkü bazı yanlışlarımıza ve yetersizliklerimize rağmen, insanın mutluluğu için çalışmanın kararlılığı içindeyiz.»

İspanya'da Terör

GERİCİLER DEMOKRATİKLEŞME SÜRECİNİ ENGELLEMEYE ÇALIŞIYOR

İspanya'da demokrasi güçlerinin artan etkinliği karşısında gericiler saldırılarını artırıyorlar. Geçen nisan ayında yapılan yerel seçimlerde Komünist ve Sosyalist İşçi Partileri gerçekleştirdikleri işbirliği sonucunda 1800 belediyede seçimi kazanmışlardı. Bu işbirliği, eylem birliği yolunda ilk ve son derece önemli bir adımı oluşturdu.

Demokrasi güçlerinin gelişen hareketi karşısında gerici güçler provakasyon eylemlerini yoğunlaştırarak, sol partileri, özellikle komünistleri hedef almış durumdadlar. Ordunun ve yönetimin üst düzeydeki yetkililerine suikast girişimleri, kalabalık yerlerde halka yönelik bombalı saldırılar, ülkede demokratikleşme sürecini engellemeyi amaçlıyor... Ne var ki bu planlar tutmuyor.

İspanya Komünist Partisi Genel Sekreteri Carillo, terörizmin başardığı tek şeyin, demokratikleşme sürecini korumak ve geliştirmek için demokratik güçleri birleştirmek olduğunu söylemiş ve terörizle mücadelede, İKP'nin, hükümetin tüm meşru çabalarını destekleyeceğini belirtmiştir.

kısa..kısa..kısa

MEKSİKA — SEÇİMLERDE KOMÜNİSTLER ÖNEMLİ BAŞARI SAĞLADILAR

1 Temmuz'da yapılan Meksika Genel seçimlerinde, hükümette bulunan parti, tahminlere uygun olarak oy sıralamasında önde yer aldı. Seçimlerin en dikkate değer yanı, uzunca bir aradan sonra ilk kez resmen seçime katılan Komünist Partinin, karşılaştığı ciddi engellemelere rağmen, büyük bir başarı göstermesi ve oyların yüzde 12'sini almış olmasıydı.

BATI SAHRA — POLİSARYO CİDDİ GÖRÜŞMELER İSTİYOR

Sahra Demokratik Arap Cumhuriyeti Dışişleri Bakanı, Sahra sorununun ciddi ve kesin çözüm gerektirdiğini açıkladı. Polisario Cephesinin, Fas, Moritanya ve Sahra Cumhuriyeti arasında, Afrika Birliği Örgütü ve B. Milletlerin yardımıyla ivedi görüşmelerin başlama zamanının geldiği görüşünde olduğunu bildiren Bakan, dört ülke arasındaki ilişkilerin uyumunu sağlamak üzere görüşmelere Cezayir'in de katılacağını söyledi.

Sahra Cumhuriyeti'nin bu görüşmelerdeki tavrı şu olacak: Fas ve Moritanya sınırlarından karşılıklı olarak tüm yabancı kuvvetlerin çekilmesi; Sahra'nın ulusal egemenliğinin tanınması; Sahra Cumhuriyetiyle olan sınır sorunlarını çözmek için şiddete başvurmama ilkesinin Fas ve Moritanya tarafından kabul edilmesi.

Bu görüşme önerisi, Afrika Birliği Örgütü'ne üye ülkelerin Monrovia'da yaptıkları ve Batı Sahra sorununu tartıştıkları toplantıya getirildi.

GÖÇMENLER — KAMPUÇİA, CENEVRE KONFERANSINA KATILMAK İSTİYOR

Kampuçia Halk Cumhuriyeti Dışişleri Bakanı geçen cumartesi günü Pnom-Penh'de yaptığı açıklamada, 20-21 Temmuz'da Cenevre'de yapılacak göçmenlerle ilgili Uluslararası Konferansa katılmak istediklerini bildirdi. Bu arada, iki ülke arasındaki sınır gerginliklerini normalleştirmek üzere, Tayland ile hemen görüşmelere başlamak istediklerini de söyledi.

Kampuçia Hükümeti'nin açıklamasına göre, Kampuçia'dan göçün nedenlerini, Amerikalıların 1970 ve 1975 yılları arasında yaptıkları savaşları ve Kızıl Kmer'lerin 1978 yılına kadar sürdürdüğü soykırım hareketi oluşturuyor.

SSCB — GÜNEY YEMEN GÖRÜŞMELERİ

Yakın-Doğu'daki son durumu görüşmek üzere geçen pazartesi günü Sovyet Başbakanı A. Kosigin ve Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti Başbakanı Ali Nasır Muhammed Moskova'da bir toplantı yaptılar. Mısır-İsrail anlaşmasına karşı çıkan ve İsrail saldırılarının son bulmasını isteyen Arap dünyasındaki tüm yurtsever güçlerin dahafazla desteklenmesi gereği konusunda görüş birliğine varan Başbakanlar, Yakın-Doğu'da dengeli ve kapsamlı bir düzenlemenin şart olduğunu da belirttiler.

1979 Seçimlerini Emekçi Halk H... Değerlen...

1979 C. Senatosu Üçte Bir Yenileme ve Milletvekili Ara Seçimleri için seçim döneminin başlamasına kısa bir süre kaldı.

İşçi sınıfı politik hareketinin ve genel devrimci demokratik mücadelenin çıkarları açısından 1979 Seçimlerinin küçümsenmemesi gereken bir platform olduğunu daha önce belirtmiştik. İşçi sınıfı sosyalizminin kitle çalışması yapan Partili militanlarına ön hazırlıklarında yardımcı olması bakımından, seçimler konusunda kadro yayınlarında da önem vermenin değeri açıktır. Seçimlerde genel ajitasyon propaganda faaliyetlerinin güncel somut politikalarla bütünleştirilmesi ve seçimlerin önemli bir güncel siyasal mücadele platformu haline dönüştürülmesi gereklidir.

SEÇİMLERDE SOSYALİST POLİTİKANIN EKSENİ: İŞÇİ SINIFININ BAĞIMSIZLIĞI

Seçimlerde, sosyalist siyasal hareketin politikasını ve temel hattını belirleyen ana eksen hiç kuşkusuz, işçi sınıfı sosyalizminin *bağımsız* politikasıdır.

Geniş seçmen kitlelerinin yıllardır çeşitli alternatifleri arasında tercih yapmak zorunda bırakıldığı bilinen bir olgudur.

Faşistlerden ve işbirlikçilerinden oluşan Milliyetçi Cephe'ye karşı burjuva reformizminin kurtuluş olmadığı sosyal demokrasinin iflasıyla ortaya çıktıktan ve sahte umutların gerçek yüzü anlaşıldıktan sonra kamuoyunun CHP-MC kutuplaşmasıyla meşgul edilmesini isteyen gayretler devam etmektedir. Gerek televizyon ve radyo gibi, gerekse yüksek tirajlı gazeteler gibi önemli kitle haberleşme araçlarında sürdürülen imaj budur.

Oysa işçi sınıfı politik hareketimiz, yıllardır ısrarla göstermiştir ki, bugünkü siyaset sahnesinde ortada duran CHP-MC mücadelesi, toplumdaki temel sınıfsal kutuplaşmayı yansıtmayan yapay ve geçici bir kutuplaşmadır.

Çünkü tüm kapitalist ülkelerde olduğu gibi Türkiye'de de sınıf mücadelesi, tekelci burjuvazi ile işçi sınıfının uzlaşmaz çelişkisi ekseni üzerine kurulu temel kamplaşmada (egemen sınıflarla, halk güçleri arasındaki kamplaşmada) somutlanmaktadır. CHP-MC arasındaki mücadele ise bu temeli yansıtmaz. Halkımızın belli kesimlerinin acil ekonomik demokratik talepleri, onların oy desteği bakımından yakın geçmişte, CHP'ye yansıdıysa, ya da CHP'nin içinde anti-tekelci bir politika güden, bu nedenle ilerici eğilim taşıyan bir sol kanat bulunmaktaysa bile, bunların hiçbirisi, CHP-MC kutuplaşmasını sınıf mücadelesine belirleyici kılmaya yetmez.

Çünkü aslolan ve belirleyici olan tekelci burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki mücadeledir.

Bir başka deyimle, aslolan, işçi sınıfının tekelci burjuvaziye ve tüm egemen sınıflara karşı bağımsız politik mücadeledir.

Seçimlere bu temelden bakmak gerekir. İşçi sınıfı bağımsızlığının seçimlerde somutlandığı alanlardan birincisi, burjuvaziye ve tüm egemen güçlere, onların çeşitli politik tercihlerine karşı ideolojik mücadeledir. Sosyalist propagandayı, siyasal ve ekonomik ajitasyonla birleştirmek ve işçi sınıfı biliminin ülkemiz somut koşullarındaki çözümlemelerini, görüşlerini, politikalarını en etkin bir şekilde açıklamak, egemen güçlerin siyasi partilerini ve tüm görüşlerini teşhir etmek, sınıfımızın ideolojik mücadelesinin seçimlerdeki görevidir.

İktidar için mücadele eden siyasal partilerin daimi gündeminde olan siyasi gerçekleri açıklama görevi, kitlelerin politik dikkatlerinin arttığı siyasal olay olan seçimlerde daha geniş bir etki alanı kazanır.

ALINAN OYLAR BELİRLEYİCİ ÖLÇÜT SAYILMAMALIDIR

Kuşkusuz ki, kapitalist ülkelerde işçi sınıfı partilerinin siyasal mücadelelerinin, parlamento planındaki yansımaları ve buna bağlı olarak seçim çalışmaları sadece ajitasyon-propaganda amacını taşımaz. İşçi sınıfı partileri aynı zamanda, kitleler içinde sa[...]ip bulundukları desteğin, seçimlerde oy desteğine dönüşmesine önem verirler.

Bunun birinci nedeni, Partinin genişleyen desteğinin oylarla da ifade edilmesini o Parti'nin kitleler içindeki etkinliğinin göstergelerinden birisi olarak kabul etmeleridir. Bu gösterge, ülkeden ülkeye, o Parti'nin verili somut koşullarda belirlediği taktiğe ve öngördüğü hedeflere göre değişik önem dereceleri taşır. Bir başka deyişle alınan oy sayısını *belirleyici* bir ölçüt olarak görmemek gerekir. Oy işçi sınıfı bilimiyle bağdaşmaz. Alınan oylar, o Partinin etkinlik derecesinin ölçütlerinden *sadece* birisidir. Salt oya önem veren ve alınan oyları belirleyici kriter sayan bir anlayış, parlamentarist bir sağ sapma mantığını yansıtır. Bu ise, niceliğe önem veren ve sınıf mücadelesinin devrimci ilkelerinin, yöntemlerinin üzerine parlamenter hesapları çıkaran bir sapma anlayışıdır.

Hiç kuşkusuz, bu demek değildir ki, işçi sınıfı partisi ne kadar az oy alırsa, o kadar çok devrimcidir!.. Tersine, işçi sınıfı partisi esas olarak niteliğe önem verirken, siyasal örgütlenmenin temel taşları olarak üretim üniteleri içindeki, sendikalar ve diğer meslek örgütleri içindeki çalışmaları birinci planda tutar. Ama bu çalışmaların ve Parti'nin nitel varlığının, Partinin kitleler içindeki *nitel etkinliğinin*, aynı zamanda, seçimlerde oylarla *nicel* bakımdan da görülmesi gerekir.

BELİRLEYİCİ OLAN FAKTÖR NİTELİKTİR

Burada can alıcı olan nokta şudur: İşçi sınıfı partisi *niteliği, niceliğe feda etmez*. Yani genel oyu abartmaz. Daha fazla oy alacağım diye nitelikten ödün vermez. Şayet, oy kaygısı ve hesabı peşine düşerek, nitelik faktörünü gevşetmeye kalkarsa, örneğin ideolojisini sulandırırsa, ya da Parti örgütlerinin ve yapısının niteliğini düşürürse, bunun adı oportünizmdir. Hem ideolojik oportünizmdir, hem de siyasal oportünizmdir.

Örneğin, bazı öyle konular vardır ki, geniş seçmen kitlelerinin gözünde o konular egemen sınıflar tarafından bir tabu haline getirilmiştir. Sola sempati duyan, fakat henüz bilimsel sosyalist ve enternasyonalist bilince ve politikleşme düzeyine ulaşmamış bulunan —ve sayıları hiç de az olmayan— seçmen kesimleri de burjuvazinin o görüşlerinin ve propagandalarının etkisi altındadır. Örneğin, enternasyonalizm konusu, milliyetçiliğe karşı mücadele konusu böyle önemli noktalardan birisidir. İşte bir işçi sınıfı partisi, daha fazla oy almak umudu ve kaygısıyla, kendi enternasyonalist ilkelerinden uzaklaşırsa, ya da ödün verirse, belki gerçekten daha fazla oy alır, ama o parti, işçi sınıfının biliminden ve dolayısıyla bağımsızlığından taviz vermiş olur.

Şu halde, asıl önemli olan şey, *ne pahasına olursa olsun* ideolojik ve örgütsel bakımdan asıl belirleyici olan nitel faktörü *herşeyin üzerinde* tutmaktır. Nicelik ancak ve ancak bu nitel faktöre bağımlı kılınmalıdır. «Kitleleri ürkütürüm, onların bugünkü bilinç ve politikleşme düzeylerine aykırı gelecek, onlara sivri ve yadırgatıcı görünecek tavırlara düşmüş olurum» kaygısını taşıyan bir Parti, bunu düşündüğü anda oportünizme ilk adımı atmış olur.

Kuşkusuz ki, işçi sınıfı partisi, kitlelerin mevcut bilinç düzeylerini, politikleşme durumlarını çok iyi gözlemeli, onlar-

lareketinin Güçlenmesi Yolunda dirmeliyiz

ıan kopuk kalacak maceracı çıkışlar yapmamalı, *kitlelerden kopmadan onlara öncülük edebilmelidir.* Fakat bu asla demek değildir ki, işçi sınıfı kitleleri yönlendirebilmek için, kendi ideolojisinden ve politikalarından ödün vermelidir.

Ayrıca, propaganda-ajitasyon ilkeleri bakımından da işçi sınıfı bilimi, işçi sınıfına peyderpey bilinç verilemeyeceğini söylemiş ve işçi sınıfına bilincin toptan verileceğini vurgulamıştır. Kitlelere peyderpey bilinç verme mantığı, yani oportünizme düşme davranışı, kaçınılmaz olarak kitlelere önce ekonomik, sonra reformist, sonra sağ-revizyonist bilinç vermek gibi gülünç ve bilim dışı bir duruma yol açar.

Kitleleri bilinçlendirme, onlara bilimsel nosyon ve bilinç kazandırma, işçi sınıfı partisinin politikalarını kitlelere benimsetme ve özümletme çabaları, bir bütündür.

Parti, kendi nihai amacını hiçbir zaman saklamaz. Kendi niteliğini çeşitli şekillerde kamufle etmeyi reddeder. Kitleleri bilinçlendirme ve onları bulundukları politik düzeyden alıp daha ileri götürme sorunu, ideolojiden ya da politikadan bir ödün verme sorunu değildir, sadece bir *yöntem* sorunudur. Bu yöntemin en uygun ve en başarılı bir şekilde saptanıp uygulanması gerekir. Fakat yöntemin belirleyici temeli ideolojide, politikada —ve dolayısıyla— örgütlenmede BAĞIMSIZ olmaktır, BİLİMSEL ve DEVRİMCİ olmaktır.

Bütün bu vurgulamaları yaptıktan sonra tekrar vurgulayalım ki, bir işçi sınıfı partisinin seçim platformundaki gerçek başarısı, hem niteliği birinci planda tutmak, hem de o nitelik sayesinde nicel oy desteği sağlamak, yani nitelik ile niceliği bir uyum içinde birbiriyle bütünleştirmektir.

Bir başka deyimle, bir işçi sınıfı partisinin seçim başarısı, kendi nitel düzeyini, nitel varlığını nicel bakımdan geniş ve büyük bir seçmen kitlesine kabul ettirmesi ve bu desteği seçimlerde oyla somutlamasıdır.

Asıl istenilen budur. Yoksa, nitelikten ve ideolojiden ya da politikadan ödün vermek pahasına artırılacak oylar hiçbir anlam taşımaz. Bilimden oportünizme doğru kayılarak alınmış oylar geçicidir. Böyle bir durumda, ya, o parti, böyle alınmış oylarını eninde sonunda kaybetmekten kurtulamaz. Ya da o seçmenleri tutmak için, sürekli onların nabzına göre şerbet vermek suretiyle, bu kez kendi bilimini ve dolayisiyle *kendi kimliğini* kaybeder.

İkinci Enternasyonal oportünistlerinin yola çıktıkları noktadan başlayan süreç, birçok Avrupa ülkesindeki o zamanın işçi sınıfı partilerini, bugünkü sosyal demokrat partilere kadar vardırmıştır. Örneğin, bu sosyal demokrat partilerden bazılarının Alman faşizmi ile uzlaştığını düşünürsek, otuz yıl gibi kısa zaman içinde İkinci Enternasyonalin oportünist rotalarının ne denli gericileştiğini hatırlarız.

PARLAMENTODAKİ MEVZİLER

İşçi sınıfı partileri, kapitalist egemenliğe karşı mücadele verirlerken, parlamento seçimlerini:

- Ajitasyon propaganda için,
- Kitle desteğini oylarla da somutlamak için değerlendirirler. Ama, bu partiler genel doğruları ya da politik gerçekleri, somut olguları gösteren, açıklayan birer entellektüel kulüp değillerdir. Bu nedenle, parlamento seçimlerinin üçüncü bir ağırlığı vardır ki o da:
- Salt ajit-prop ile ve kitlelerin desteğini oya dönüştürmek değil, aynı zamanda Parlamento içinde mevzi kazanmak ya da varolanları genişletmek, yeni mevziler elde etmektir.
- İşçi sınıfının parlamentoda temsil edilmesi ya da oradaki temsilinin genişleyip güçlenmesi, o alanın burjuvaziye bırakılmaması açısından ve parlamento kürsüsünün kitlelere seslenen bir araç olması bakımından önem taşıdığı gibi, aynı zamanda burjuva üstyapı mekanizmasının en önemli organlarından birisi olan parlamentonun dolayısıyla devletin demokratikleşmesi açısından da önemlidir.
- Parlamentoda güçlenen Parti, ayrıca bu olanaklarını, anti-demokratizmin geriletilmesi, kitlelerin ekonomik ve demokratik haklarının korunup geliştirilmesi yaşama ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi, siyasal demokrasinin genişlemesi için kullanır.
- Bu ise, güncel demokratik mücadeleyi ve kitlelerin demokratik talepleri için sürdürülen uğraşı, siyasal iktidar mücadelesiyle bütünleştirme ve demokratik mücadeleyi sosyalist mücadeleye bağımlı kılma ilkesinin parlamenter çalışmaya yansıyan bir yanıdır da...
- İşçi sınıfı partisinin parlamentodaki etkinliğinin artması, kendi ülkesinde sol sosyal demokratlarla koalisyon yaparak ileri demokrasiyi öngören partiler açısından da önem taşımaktadır. Tekellerin sınırlandırılıp, geriletilmesi, bunlardan bazılarının millileştirilmesi sosyal ilerlemenin sağlanması, barış ve silahsızlanma mücadelesinin geliştirilmesi yönünde, işçi sınıfı partilerinin bu tür koalisyonlara girmesinin sözkonusu olduğu ülkelerde ya da dönemlerde yapılan seçimler bu noktada daha büyük önem kazanır. Fransa genel seçimleri bunun en canlı örneklerinden birisidir.

HAFTAYA

İŞÇİ SINIFI PARTİLERİNİN SİYASAL İKTİDAR MÜCADELESİNDEKİ BAŞLICA SEÇİM HEDEFLERİ

İdeolojik Zaafın Aczi

TİP'in getirdiği protokolle artık kendisinin bile sahip çıkmadığı sosyalist devrim tezini savunan bir program etrafında TSİP'in TİP'e katılmasını istemesi, bütün görüşmeleri yok sayan, hatta kendi ideolojisine bile önem vermeyen bir anlayıştır. TİP, kendi programının aynı kalmasını isterken, bu programdan çok farklı olacağı görüşmelerde de ortaya çıkan ortak metnin, Kongre kararı ile programa eklenmesini önermekteydi. Bu ise, kaçınılmaz olarak iki programlı bir partiyi ortaya çıkaracaktı. İşte eklektik program anlayışının, çifte programlı örgütsel birlik mantığının en somut kanıtı buydu.

Kendi programının zaaflarını ve geçersizliğini gördükten sonra, sosyalist devrim tezinden usulca uzaklaşmak, «Demokrasi Bildirgesi», «Örgütlü Birleşik Güç yenilmez», «Demokratikleşme için plan önsözü» gibi Parti belgelerini adeta program yerine ikame ederek, yazılı programı rafa kaldırmak, bu arada topladığı Kongre'de de özeleştiri yapıp programını değiştirmeyi ve şu anda savunduğu görüşlerini program haline getirmeyi göze alamamak... ve tüm bunlardan sonra, TSİP'i kendisine katılmaya çağırırken, bir başka programın anahatlarını oluşturan bir belgeyi birleştirecek partinin programının kuyruğuna eklemek... İşte böyle bir hat güden TİP yöneticileri, program sorununa hangi düzeyde önem verdiklerini (!) ortaya koymuşlardır.

Yürüyüş dergisi son zamanlarda TSİP'e ve onun Merkez Yayın organı olan Birlik'e karşı seviyesiz bir kampanya başlatmıştır. Başlatılan kampanyanın amacı özellikle sosyalist birlik ve solda işbirliği konularında TİP'in düştüğü açmazı kamufle etmektir. Ama Yürüyüş'çüler ölçüyü öylesine kaçırmışlardır ki, yazılanlar sanki iki partinin üyelerini birbirine karşı düşürmek, kasıtlı olarak TSİP'lilerin öfkesini çekmek, gene güdümlü olarak TİP üyeleri arasında sun'i bir TSİP düşmanlığı yaratmak amacını taşımaktadır.

Yürüyüş'ün ve ona yön veren siyasetin bu tutumu, gelecekteki sosyalist birlik perspektifini — bütün bu yaptıklarına rağmen TİP'i de halen içinde gördüğümüz — sosyalist birlik platformunu daraltmaktan, hatta iki parti arasında faşizme, gericiliğe, emperyalizme ve tekellerin egemenliğine karşı olması gereken demokratik birlikteliği ve işbirliğini engellemekten başka bir şeye yaramaz.

Bu nedenle, Yürüyüşçülerin her türlü bilimsel seviyeden ve asgari sosyalist siyasal ahlâk düzeyinden uzak tutumları karşısında, TSİP üyelerinin ve yandaşlarının serinkanlılıklarını korumaları, duygusallığa kapılmamaları, Yürüyüş'ün olumsuzlukları karşısında duydukları öfkeyi yenip herşeyin üzerine işçi sınıfı sosyalizminin bilimsel düzeyini koymaları zorunludur.

Ama bu demek değildir ki, Yürüyüş'ün sevimsiz yöntemleri ,çarpıtmaları, gerçek dışı beyanları, mesnetsiz iddiaları tarafımızdan teşhir edilmeyecektir. Tersine, Yürüyüş'ün ve TİP'in tüm zaaflarını sergilemek, bu zaafların temelindeki ideolojik kofluğu göstermek, onların dedikodu ve mugalata alanını kapayıp, sorunu bilimsel ve ilkesel platformlara çekmek görevimizdir.

Yürüyüş Dergisi son sayısında, TSİP ile TİP arasındaki «birleşme» sorununu eskilerine ilaveten yeni çarpıtmalar ve iddialarla sunuyor. Bunların daha önceden değindiğimiz bazı önemli noktalarına parmak basalım:

SÖZDE BİRLİĞİ, ÖZDE GRUPÇULUĞU SAVUNMAK:

Yürüyüş'e göre, iki parti arasındaki birleşme girişimini başlatıp ne denli iyi niyetli olduğunu kanıtlayan (!) TİP'dir. Oysa bu iddia asılsızdır. TİP politik yaşamının hiçbir evresinde birlik yanlısı olmadığı gibi, TSİP'e ilk gelişinde, «birleşme» değil, «iltihak» çağrısı ile gelmiştir. TSİP'in TİP'e yazdığı son mektupta bu konuda yeterince gösterilen noktalara TİP yanıt verebilmiş değildir. Örneğin iki parti arasında eski yıllardaki ilişkilerden başlayıp, TİP'in son haftalara kadar hiçbir zaman sosyalist birlik sorununu ele almadığı, aldıktan sonra da «iltihak» yolunu soruna «çözüm» diye önerdiği, TSİP'i ve diğer sosyalistleri «TİP'in daha da güçlendirilmesine katkıda bulunmaya» çağırdığı, halen de sosyalist hareketin bölünmemiş olduğunu, onu TİP'in tek ve gerçek anlamda temsil ettiğini söylediği... ve «birleşme» ile katılım arasında nitel farkı görmezlikten gelip, kendi yaratmak istediği kavram kargaşası altına gizlenerek, iltihakçı fikirlerin birlikçi diye tanıtmaya çalıştığı, en önemlisi ise birliğin temeli olan ideolojik birliğe önem vermediği gibi noktalara TİP ve Yürüyüş cevap verebilmiş değildir.

TİP'in 18 Haziran 1979 tarihli yinelenen iltihak çağrısı mektubundan sonra, Birlik'in 19 cu sayısında, «Örgütsel Birliğin Temeli İdeolojik Birlik»tir başlıklı yazıda, iki parti arasındaki ideolojik birlik olmadığını, yapılan ideolojik kapsamlı görüşmelerde tarafların ancak ayrıntılara girmeden ilk yklaşımlarını söyledikleri, birçok hayatı sorunda ideolojik birliğin bulunmadığı belirtilmiş ve görüşmeler sırasında gündemde yeniden görüşülmeye bırakılan bu konuların belli başlıları gösterilmişti.

İDEOLOJİK TARTIŞMA İLE MEKTEP MÜNAZARACILIGINI KARIŞTIRMAK

Yürüyüş'çüler, o yazıdan habersizmiş gibi, o yazıya hiçbir cevap getirmeden, gerçek dışı, ama aynı ölçüde gülünç ve çocukça iddialarda bulunuyorlar ve şunu söylüyorlar: «...TSİP temsilcileri uzun görüşmeler sonucu anlaşmaya varılan noktaların hep TİP'in görüşlerine önerilerine uygun düştüğünü farkettiler, TİP bizi teslim alıyor telaşına kapıldılar TSİP'in kuruluş çalışmalarında başlayıp süregelen kariyerist makyevelist tutum ve davranışlarının etkisiyle «görüşmelerden kim yararlı çıkıyor? Üstün el kimde? Biz ne avantaj elde ediyoruz ve edebiliriz» hesaplarına girdiler...» (sayı 222).

Bütün bu iddialar, sadece Yürüyüş'ün kendi hayalhanesinde icadettiği kuruntular değil, aynı zamanda demagojiler ve gerçek dışı beyanlardır da. Dikkat edilirse, TİP görüşmeleri bir iskambil oyunu derekesinde sunmaktadır. Ve «üstun el kimde» sorusunu sorarken gerçekte kendisinin bu mantıkla masaya oturduğunu itiraf etmektedir. Oysa TSİP'in ideolojisi «kişilerin kafasındaki şeyler» değildir ki... TSİP'in ideolojisi, koca koca ciltler tutacak yazılı dökümanlardır. Daha da önemlisi, bu ideoloji TSİP'in varlığında **maddi güce** dönüşmüştür. TSİP'liler TİP'lilerle görüşmeye giderken, münazaraya çıkan bir liseli öğrenci ekibi mantığını taşımamışlar ya da TİP'lilerin oyun masasına oturmamışlardır ki!. İdeolojik birlik sorunu «alan da kaçan» mantığıyla 5 toplantıda çözülemez ki... Fakat TİP'in ideolojisi kof ve sığ olduğundan, soruna pazarlık için yaklaştığından yukarıdaki sözleriyle kendilerini ele vermişlerdir. Nitekim Yürüyüş, «anlaşmaya varılan noktalar» terimini kullanırken bile pazarlıkçı mantığını yansıtmıştır. Anlaşmaya, ancak pazarlıklarda varılır. İdeolojinin sözkonusu olduğu yerde anlaşma yoktur, görüş birliği, ya da görüş ayrılığı vardır.

Yürüyüş, görüşmelerde «anlaşmaya varılan» noktaların TİP'in görüşlerine uygun olduğunu söylerken de gülünç düşüyor. O noktalar ve görüşler acaba hangileridir? 19. sayımızda yazdığımız yazının cevabını vermeyen Yürüyüş, işi demagojiye boğmakta ve onun üzerine iftira bina etmektedir. TİP'in birçok temel konuda **neyi savunduğu** bile daha belli değildir. TİP yöneticileri ve üyeleri bile TİP'in, örneğin sosyalist devrimi mı, demokratik devrimi mi, yoksa ileri demokrasiyi mi ilk iktdar hedefi olarak öngördüklerini bilmezler. Görüşmelerde bu hayati stratejik konuları geçiştirmişler, TSİP'in kendi programını koyan Demokratik Halk Devrimi muhtevasına da hiçbir eleştiri getirmemişlerdir. Şayet, ideolojik görüşmelerde bir olumluluk doğduysa, bu, TİP'lilerin «sosyalist devrim» tezinin değil, olsa olsa TSİP'in demokratik halk devrimi tezinin üstünlüğünün sonucu olmuştur. Nitekim, bugün hiçbir TİP yöneticisi açık açık kendi partisinin «sosyalist devrim tezini» öngördüğünü söyleyemez.

Nitekim görüşmelerin yapıldığı günlerde matbaada basılmakta olan «Demokratikleşme İçin Plan» yayınlandıktan sonra gördük ki, TİP, sosyalist devrimden önce, işçi sınıfının ve diğer demokratik güçlerin birlikte oluşturacakları bir **demokratik iktidar aşaması**'nın mümkün olduğunu düşünmeye başlamış. Yani TİP'liler TSİP'te görüşmeye oturduklarında, daha başlangıçta sosyalist devrim tezini bırakmışlarmış. Bir başka deyişle, görüşmeler başladığında asıl belirleyici olan program ve strateji konusunda — TİP'in deyimiyle — üstün el TSİP'deymiş. Bu da hiç kuşkusuz, TSİP'in kendi programı doğrultusunda verdiği pratik mücadelenin ve ideolojik mücadelenin zaferinin ifadesi olmuştur.

Gene aynı bağlamda, TSİP'in ve tüm kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı partilerinin stratejilerinin ana eksenini oluşturan **anti-monopolist** stratejiyi, TİP uzun yıllar tanımadıktan sonra, onu benimsemeye yönelmiştir. Hem de öylesine yönelmiştir ki, parti içinde fırtınaların kopmasına, tasfiyelerin bu temele oturmasına varacak kadar.

Ama bütün bu gelişimler, iki parti arasında **program somutunda** bir görüş birliği, ideolojik birlik sağlamak için **yeterli** olmamıştır. Çünkü, TİP'in sosyalist devrim tezi yerine neyi koyduğu halen muğlak ve şekilsizdir.

● Gene önceden de belirttiğimiz gibi ülkemizde sosyalist ve demokratik mücadele sorunlarının en önemlilerinden olan ulusal sorunda da sosyalizmin genel ve evrensel doğrularının tekrarından başka birşey ortaya çıkmamıştır. Bu hayati konuda da TİP'in görüşlerinin üstün geldiğini öne sürmek gülünçtür. Çünkü TİP'in ülkede ulusal sorun konusunda görüşü yoktur. TSİP günümüzden çok önce ele aldığı bu sorunun, bilimsel temellerini koyduktan sonra ülke özelindeki somutlanışını nasıl gördüğünü yazılı olarak açıklamıştır. Once TİP yayınında ise bırakınız meselenin ülke özelinde somutlanışını, bilimin ulusal sorun öğretisi konusunda teorik ve didaktik bir yazı dahi TİP tarafından yayınlanmış değildir. Daha da önemlisi, ulusların kendi geleceklerini özgürce belirleme hakkını tanımak resmi politika haline dönüştürülmemiştir.

TİP'İN ÇIFTE PROGRAMLI PARTİ ANLAYIŞI

● Şu halde Yürüyüş'ün «ideolojik birliğe yaklaşıldığı» izlenimini uyandırmaya çalışan sözleri kendi kuruntusudur.

Zaten TİP'in TSİP'e yazdığı mektuptan da görüldüğü gibi, ideolojik görüşmelerde ortaya çıkan, sadece **olumluluktur.** Bizzat TİP yöneticilerinin ifadesiyle: taraflar «MDD ve UDD tezlerinin geçersizliği, Türkiye için tek bir devrim sürecinin sözkonusu olması gibi **ortak görüşleri»** taşıdıklarını, ulusal sorun konusunda ise **«ortak anlayışları»** içerdiklerini görmüşlerdir. MDD ve UDD'nin reddiyesi, tek bir devrim sürecinin geçerliliği noktaları, ya da ulusal sorunda bu düzeye bile erişmeksizin sadece bazı ortak anlayışları taşımak, belki ideolojiye önem vermeyip, birleşmeyi pazarlıklara indirgeyen TİP için yeterli olabilir. Ama bizim bilimsel vasfımız bu «olumluluğu» ideolojik birlik diye görmeye elvermez. Olsa olsa TİP yöneticilerinin de dediği gibi, bir olumluluktur. Bu olumluluk ise iki partinin görüşmelere başlamasının varoluş nedenidir. Bunda şaşılacak bir yan yoktur. Ama zaten çıkış noktasında varolan ya da varsayılan olumluluğu, somuta dönüştürmek, bunu tam, kesin ve net bir ideolojik birliğe ulaştırmak titiz, ideolojik çabaları gerektirir. Yapılan ideolojik kapsamlı görüşmeler, olumluluğu teyid etmiş, ama ideolojik birlik noktasına varmanın hayli gerisinde kalmıştır.

TİP'in getirdiği protokolle — artık kendisinin bile sahip çıkmadığı sosyalist devrim tezini — savunan bir program etrafında TSİP'in TİP'e katılmasını is-

temesi, bütün görüşmeleri yok sayan, hatta kendi ideolojisine bile önem vermeyen bir anlayıştı. TİP, kendi programının aynı kalmasını isterken, bu programdan çok farklı olacağı görüşmelerde de ortaya çıkan ortak metnin, kongre kararı ile programa eklenmesini önermekteydi. Bu ise, kaçınılmaz olarak **iki programlı bir partiyi** ortaya çıkaracaktı. İşte eklektik program anlayışının **,çifte programlı örgütsel birlik mantığı**'nın en somut kanıtı buydu.

Kendi programının zaaflarını ve geçersizliğini gördükten sonra, sosyalist devrim tezinden **usulca** uzaklaşmak, «Demokrasi Bildirgesi», «Örgütsel Birleşik Güç Yenilmez», «Demokratikleşme İçin Plan Önsözü» gibi parti belgelerini âdeta program yerine ikame ederek, yazılı programı rafa kaldırmak, bu arada topladığı Kongre'de de özeleştiri yapıp programı değiştirmeyi ve şu anda savunduğu görüşlerini program haline getirmeyi göze alamamak... Ve tüm bunlardan sonra, TSİP'i kendisine katılmaya çağırırken, bir başka programın anahatlarını oluşturan bir belgeyi birleştirecek partinin programının kuyruğuna eklemek... İşte böyle bir hat güden TİP yöneticileri, Program sorununa hangi düzeyde önem verdiklerini (!) ortaya koymuşlardır.

Ama Yürüyüş yazarları, gene de görüşmelerde ideolojik bakımdan TİP'in görüşlerinin kabul edildiğini iddia ederek, övünüp dururlar!

Yürüyüş yazarları, öncelikle sözünü ettiğimiz bu temel noktalarda kendilerinin ya da TİP yöneticilerinin **görüşlerinin ne olduğunu** açıklasılar, ideolojik temellerde sorduğumuz bu soruları cevaplasınlar, ancak ondan sonra ideolojilerinin ve şu anda herkesin muz niyetine, bildiği gibi yorumladığı programlarının, ya da adı geçen parti belgelerinin ne anlama geldiğini, böylece TİP'in ideolojik «üstünlüğünün» nasıl bir şey olduğunu tartışalım.

TİP'İN GEÇMİŞİNİ AKLAMAK KİTLELERİ YANILTMAKTIR

● Diğer önemli bir konu olan sosyalist hareketin geçmişinin değerlendirilmesi sorununda hiçbir görüş birliği olmamıştır. TSİP heyeti, TİP'in geçmişini eleştiren yazılı görüşlerinin **aynen sürdüğünü** ve TİP'in geçmişinin hiçbir şekilde **aklanmayacağını** belirtmişlerdir. TİP tarafı ise, **1960'dan sonra işçi sınıfı politik hareketini TİP'in temsil ettiğini** öne sürmüşlerdir. Eski TİP'in bilimsel sosyalizm dışı, popülist, .parlamentarist ve milliyetçi bir sağ sapma olduğunu bilen ve bunu uzun uzun yazmış olan TSİP'in bu iddiayı kabul etmesi, bilimin inkârı olurdu. Geçmişin özeleştirisini dahi yapamayacak derecede sosyalist ilkelere, teamüllere ve ideolojiye önem vermeyen bugünkü TİP yönetiminin geçmişini temize çıkarmak, kitleleri yanıltmak, bilimi çarpıtmaktır. Bu, gerçek sadece bizim için değil bugünkü TİP için de geçerlidir. Geçmişin bilimsel ve dürüst muhasebesini yaşamıyanlar, bugüne de doğru bakamazlar, yarını ise hiç mi hiç kuramazlar. Olsa olsa kendi üyelerini dün hakkında yanıltırlar.

● Sosyalist hareketin birliği birlik kapsamında gördüğümüz sosyalist siyasal çizgiler konusunda da görüş birliği sağlanamamıştır.

● Ayrıca, örgüt üyeliği konusunda da önemli bir anlayış farkını yansıtan görüş ayrılığının olduğu görülmüştür. Bütün bunlara rağmen Yürüyüş'ün, görüşmelerde ideolojik bakımdan TİP'in ağır bastığını söylemesi, şayet bir yanıltmaca ve tahrifat değilse, gerçekten amatörce, komik bir kuruntudur. Bırakınız TSİP'lileri, TSİP ve TİP dışındaki kadrolar bile bu iddiaya gülerler. Çünkü TİP'in ideolojik düzey bakımından, teorik üstünlük bakımından, ideolojik çalışmaya önem verme bakımından, TSİP'in eline su dökemeyeceğini herkes bilir. Beş yıllık TSİP yayınlarının nitel düzeyi ve nicel varlığı, periyodiklerinden broşürlerine ve telif kitaplarına kadar herkesin gözleri önündedir. Buna karşılık, TİP'in ideolojik aynası, bir siyasal magazin dergisi olmaktan bir türlü kurtulamayan Yürüyüş Dergisidir. Yürüyüş yazarlarına bu meseleyle Yürüyüş'ün ve Kitle'nin kolleksiyonlarına mukayeseli bir göz atmalarını tavsiye ederiz.

DEMOKRATİK BİRLİK VE İŞBİRLİĞİ SORUNU

Yürüyüş'ün, iki parti arasındaki işbirliğinin niçin gerçekleşmediği konusunda yazdıkları ise bilimden habersizliğin, yüzeyselliğin bir başka kanıtı... Yürüyüş şöyle diyor: «Yüksek düzeyde birlik, partilerin tekleşmesi görüşmeleri olumlu bir biçimde yürürken ve görüşmelerin sonu görünmüşken çok daha alt düzeyde ve nitelikte bir birliğe ilişkin öneriyi ön şart olarak koşmak niye?» Böyle soruyor Yürüyüşçüler. Biz de birleşme görüşmelerine oturacak kadar biribirine yakınlaşmış iki parti'nin, üstelik de Yürüyüş'ün iddiasına göre «görüşmelerin sonu görünmüşken», işbirliği yapamamaları niye? diye soralım ve Yürüyüş'ün «çok daha alt düzeyde» diye nitelendirdiği demokratik birlik ve işbirliği konusunda Dimitrov'un ne dediğine bakalım:

> **«Niçin siyasi birliğin önşartı olarak önce eylem birliği gerçekleştirilmelidir?**
>
> **Çünkü sermayenin ve faşizmin saldırısını püskürtmek, işçilerin çoğunluğu kapitalizmin alaşağı edilmesi için ortak bir siyasi platformda birleşemeden önce de mümkündür ve zorunludur. Oysa proletaryanın mücadelesinin anahatları ve hedefleri üzerinde görüş birliğine ulaşmak (ki bu olmadan partilerin birleşmesi imkânsızdır) oldukça uzun bir zaman gerektirir. Ve görüş birliğine ulaşmanın en iyi yolu, sınıf düşmanına karşı bugünden birlikte savaşmaktan geçer. Bir birleşik cephe kurmak yerine derhal birleşmeyi önermek, arabayı atın önüne koşmak ve ondan sonra da arabanın yol alacağını hayal etmektir. Bizim için siyasi birlik sorunu... bir manevra olmadığı içindir ki biz siyasi birlik mücadelesinin en önemli aşamalarından biri olarak gördüğümüz eylem birliğinin gerçekleşmesinde ısrarlıyız.»** (G. Dimitrov, Seçilmiş Eserler, Sofya 1972, C. 2, sf. 80).

● TİP ve Yürüyüş başlangıçta olmayan bir «koşulu» araya «önkoşul» olarak soktuğumuzu söyleyerek, meseleyi biçimsel bir düzeyde, formel bir mantığa indirgiyor. Oysa, birleşme görüşmelerine başlayacak kadar yakınlaşmış iki partinin, demokratik planda işbirliği yapmaları gereğini başlangıçta getirmek bile abes olurdu. TSİP'in görüşmeler başlarken gayet doğal gördüğü, bunun sözünü bile etmeye gerek görmediği, bir önkoşul olarak dahi getirmeyi **fuzuli** saydığı şey, partilerin işbirliğiydi.

● Üstelik de faşist terörün K. Maraş olaylarıyla vardığı boyut, sıkıyönetimin ilânı ve hemen başlayan baskısı, yasakları sürüp giderken, ülke güllük gülistanlıkmış gibi, iki partinin sadece oturup teorik-ideolojik düzeyde uzun tartışmalara girmeleri, ama güçlerin yanyana getirilmesini, canlı tehlikeye karşı mücadelelerin ortaklaştırılmasını ancak **ideolojik birlik sonrasına** ertelemeleri, **aydın gevezeliğinden** başka birşey olmazdı.

● Ayrıca hatırlanır ki, **TSİP** vakit geçirmeden sıkıyönetime karşı **Demokratik hak ve Özgürlükler Kampanyası** başlatmıştı. Sol yayınlar yasaklanıyordu. Bu durumda geniş demokrasi güçlerini kucaklayacak ortak yayın ve ortak demokratik kampanya önerisinden daha doğal ne olabilirdi. TİP'in bu kampanya dışında kalması — sadece iki ilde bu kampanyaya katılması — ortak demokratik yayını ise benimsememesi karşısında TSİP'in ısrarı haklıydı. Çünkü TIP'in birliğe aykırı düşen bu tavırları güvensizlik yaratan bu tutumları sürerken, ideolojik kapsamlı görüşmelerin sürmesi **entellektüel boşboğazlıktan** başka birşey olmayacaktı.

● Kaldı ki, TSİP, demokratik mücadele politikasında, anti-faşist görevlerin yanısıra, demokratik hak ve özgürlüklerin korunmasında «olağanüstü duruma» karşı mücadelenin taşıdığı ivedi önemi titizlikle vurguluyordu ve bunun gereklerini yerine getiriyordu. TİP ise aynı günlerde sıkıyönetimi desteklemekte, ondan misyon beklemekteydi. TIP 7 Ocak tarihinde «Can güvenliği, normal koşullar altında yaşayabilme güvenliği ve özgürlüğü mutlaka sağlanmalıdır. Sıkıyönetimin varlık nedeni budur. Ve bu güvenliği sağlama ,terörizmi yoketme işi mümkün olan en kısa sürede ve sıkıyönetim kalktıktan sonra terörizm bir daha baş kaldırmayacak biçimde gerçekleştirilmelidir» diyordu. Sosyal demokrasinin de altına imza atabileceği bu sözlerin yansıttığı anlayış, daha sonra TİP teşkilat toplantısında, Genel Başkan tarafından daha bir vurguyla yinelendi.

Şu halde, birleşme için görüşmeler yapan iki partiden biri, böyle düşünür ve böyle politika güderse, sıkıyönetime hayırhah ve iyimser bakarsa, görevin ona karşı mücadeleyi gerektirdiğini düşünen diğer partinin, «Eh, ne yapalım, yarın birleşince TİP'li arkadaşların bu sakat demokrası anlayışlarını değiştiririz» demesi mi bekleniyordu? Demokrasi anlayışında bile birleşemeyenlerin, bu engeli aşmadan, sosyalizm anlayışında ve birleşik parti içinde birleşmeleri olası mıydı? Ama gene de TSİP, görüşmelerde bulunan iki parti arasında olması gereken dostluk ilişkileri düzeyinde, TİP'in bu sakat politikasını yazılı olarak eleştirdi. Görüşmelerde gündem dışı madde getirerek, bu konuyu görüşülmeye açtı. TİP temsilcilerinin belirsiz ve muğlak cevapları üzerine bu sorunun görüşme yoluyla çözülemeyeceğini gördü. Daha sonra iki genel başkanın görüşmesinde TSİP'in demokratik kampanya ve ortak demokratik yayın konusundaki önerilerinin kabul edilmemesi ile TİP'in o sıralarda sıkıyönetim önündeki tutumu arasında bir bağlantı olduğunu görmemek safdillikti. İşte bu ilkesel ve somut siyasal nedenlerden dolayı, ideolojik görüşmelerin yanısıra işbirliğinde ısrar etmek gerekliydi. Çünkü biz sosyalist entellektüeller kulübü değil, sınıf mücadelesi veren partiydik. Sınıfımızın çıkarları ve bilimimizin ilkeleri sosyalist mücadeleyi ve onun bugünkü özgül ödevi sosyalist birlik çabalarını, genel demokratik ve anti-faşist görevlerle bütünleşmeyi öngörüyordu.

Yürüyüş yazarları bütün bu gerçekleri bildikleri halde, demokratik işbirliği önerimizin reddedilmesine hiçbir gerekçe getiremedikleri halde, bilmezlikten ve görmezlikten gelmeyi, olayları, gelişimleri bildikleri gibi okurlarına sunmayı gene de yeğ tutuyorlar.

Bu çıkmazlarını gizlemek için de, mümkün olduğunca seslerini yükseltip, kurugürültüye ve söz kalabalığına başvuruyorlar. Daha da ileri gidip, bizleri burjuva politikacılığı ile suçlayacak kadar ölçüyü kaçırıyorlar. Bütün samimiyetsizlikleri, çarpıtmalarını ve demagojileri ile kendi seviyelerini ve siyasal ahlâk ölçütlerini alçaltıp duruyorlar.

Birçok TİP'li eskiden Yürüyüş'ün kendi parti merkezlerini bağlamadığını söyleyip dururdu. TİP'in hizbi partiden gittikten sonra parti merkezinin dergiye tam anlamıyla sahip çıkıp çıkmadığını bilmiyoruz. Ve dilemek istiyoruz ki, Yürüyüş'ün açtığı birlik ve birliktelik aleyhtarı bu kampanya, bu sövgü fırtınası, TİP yöneticilerinin politikalarının, Yürüyüş yazarları tarafından ölçüsüzce uygulanmasıdır.

Biz gene de gerek TİP yöneticilerini, gerekse Yürüyüş'ün kalem erbabını itidale davet ediyoruz ve iki partinin üyelerini karşı karşıya getirmekten medet ummalarını istiyoruz. Seviyeli davranıp küfürbazlıktan vazgeçerek, özellikle **Yarın**'ı görmelerini tavsiye ediyoruz. Çünkü, kısa vadeli, günübirlik politikaların ağır bedellerle iflas ettiği gerçeği, tüm dünyada olduğu gibi, TİP'in kendi sayısız deneyleriyle de yeterince kanıtlanmıştır. Bu nedenle TİP'li arkadaşların şu satırlara yarın değil, **bugün** önem vermelerinin kendi çıkarları gereği olduğunu hatırlatırız.

YÜRÜYÜŞ DERGİSİ'NİN SİYASİ AHLÂK DÜZEYİ

Yürüyüş Dergisi'nin 221 ci sayısında yer alan bir yazıda BİRLİK'in 1 Mayıs değerlendirmesine «Cevap» (!) olarak doğrudan küfür ve demagojiye başvurularak gazetemize iftirada bulunuluyordu. Yürüyüş kendi savunduğu siyasetin 1 Mayıs eylemini eleştiren BİRLİK yazısının özüne ve temel noktalarına hiçbir cevap getirmeden, lâf kalabalığı ile üste çıkmaya çalışıyor ve bu arada TSİP'e karşı daha önce de savurduğu bir iftirasını bu kez daha da şiddetli bir biçimde yineliyordu. Yürüyüş'ün dozunu arttırdığı karalama çabası şu satırlarda okunuyordu: «**Birlik** dergisi, telâşa kapılanların gerçekleri göz göre göre tersine çevirmek için ne yollara baş vurabileceğinin akıl almaz bir örneğini de veriyor. **Birlik** dergisi, «sıkıyönetimin iki ay daha uzatıldığı akşam TSİP'in... çektiği telgraf»tan söz ediyor. Yürüyüş'te yayınlanan telgraf metnini gözleriyle gören herkes bilmektedir ki, telgraf 25 Nisan tarihini taşımaktadır ve **Birlik** dergisi de bunu bugüne kadar sessizce kabullenmiştir. Sıkıyönetim ise 25 Nisan değil, 26 Nisan akşamı uzatılmıştır. **Birlik** yazarları, acaba «yutturabildiğime yuttururum» mantığını mı yürütüyorlar?» (Yürüyüş Dergisi, S. 221. «Biraz da Sınıf Mücadelesinin Gerekleri İçin Özeleştiri» başlıklı yazıdan).

Görüldüğü gibi Yürüyüşçü'ler o telgrafın sıkıyönetim uzatılmadan önce çekildiği iddiasıyla, gazetemizi yalancılıkla suçluyorlar ve bunu da «gerçekenleri göz göre göre tersine çevirmenin akıl almaz bir örneği» olarak niteleyip, gazetemizi «yutturmacılık» ile itham ediyorlardı. Yürüyüş makyavelizmi solda o denli mübah görüyordu ki, BİRLİK'in de «yalan söylediğine, yalan söyleyebileceğine» kendisini hemen inandırıyor ve bu satırları, bu iftirayı yazmadan önce, sıkıyönetimin uzatıldığı tarihi bile tetkik etmek zahmetine gerek duymuyordu. Hemencecik bize yalancılığı, hiç utanmadan yakıştırıveriyordu. Ola ki Yürüyüş de herkesi kendisi gibi sanıyordu. Oysa yanılan da yanıltan da Yürüyüş'ün kendisiydi. **Çünkü yalan söylemeye gazetemizin sosyalist anlayışında ve proleter ahlâkında hiç mi hiç yer yoktu. BİRLİK her zamanki gibi doğru söylüyordu**; bu telgraf sıkıyönetimin 25 Nisan'da uzatılmasından sonra çekilmişti. Fakat sıkıyönetimin 26 Nisanda uzatıldığını iddia ederek — yani yalan yazarak — bunun üzerine **iftira** bina eden Yürüyüş'ün kendisiydi.

Buna rağmen, biz Yürüyüş'ün bu iftiracılığını yüzüne çarpma yoluna gitmedik, bir mektup gönderek, bu konuda düzeltme yapmasını ve özür dilemesini istedik ve 25-26 Nisan tarihli gazetelerin ilgili fotokopilerini de ekte ilettirdik. Yazı İşleri Müdürümüz Ali Aktürk'ün gönderdiği mektupta şu satırlar yer alıyordu:

«......yazınız, üslup ve terimler bakımından bir sövgü yazısı olduğu kadar, içerik bakımından da BİRLİK'in ilgili yazısının içeriğine hiçbir cevap getirmemektedir. Örneğin, TİP'in 1 Mayıs eyleminin parlamentarizm hizmetine yönelik olduğu, bireysel çıkışların ya da TİP'in 300 kişilik grubunun sınıf mücadelesini temsil etmediği, bu yöntemlerin sayısız gençlik grubu tarafından da her gün denendiği, ayrıca, aynı zamanda mücadele günü olan 1 Mayıs'larda burjuvaziye karşı ellerini havaya kaldırıp, ya da yere yatarak sınıf mücadelesi verilemeyeceği, bunun rahatlığı içinde sokağa çıkmanın bir gösteri değil, gösteriş olduğu gibi önemli eleştirilerimiz, ya hiç yanıtlanmıyor, ya da sövgü ve mugalata ile geçiştiriliyor.

Bu noktalar sizin değerlendirmeniz olduğu için derginizi ve siyasetini bağlar. Bizi ilgilendirmez. Siz reklamınızı sürdürünüz. Fakat sözkonusu yazıda düzeltmeniz gereken bir nokta vardır. BİRLİK'in ilgili makalesinde sözünü ettiğiniz telgrafın TSIP Genel Merkezi tarafından «sıkıyönetimin uzatıldığı akşam» gönderildiğine geçerken değinilmişti. Ve çok iyi bildiğiniz gibi, o makalemizde, özünde, içeriğinde bu nokta önem taşımıyordu. Çünkü bizler için sıkıyönetimin uzatılacağı kehanet değildi.

İçeriğe değil, cımbızla seçilmiş cümlelere laf yetiştirmeye çalışan Yürüyüş dergisi, bu cümleyi ön plana çıkararak yalan söylediğimizi iddia etmektedir. Çünkü Yürüyüş'e göre o telgraf 25 Nisanda gönderildiği halde, sıkıyönetim 26 Nisan'da uzatılmıştır. İşte bu nokta üzerinde spekülasyon yapıp, ağır suçlamalarda bulunmaktasınız.

Ne var ki, yanılan ya da yanıltan sizsiniz. Çünkü sıkıyönetim 26 Nisanda değil, 25 Nisan Çarşamba günü uzatılmıştır ve elinizdeki telgrafta da bu telgrafın 25 Nisan saat 22.00 sularında çekildiği yazılıdır.»

Bu bölümde ekteki Cumhuriyet gazetesi kupürlerini hatırlatan Ali Aktürk, şöyle devam ediyordu: «Yani özetle, sıkıyönetim sizin yazınızın aksine, 26 Nisanda değil, 25 Nisanda görüşülüp uzatılmıştır. Aynı akşam 19.00 haberlerinde de açıklanmıştır.

Bu noktayı bir sövgü konusu yapmasaydınız teknik bir hata sayıp geçerdik. Ama görülüyor ki, yazılarınızı yazarken ve BİRLİK Gazetesini yalancılıkla suçlarken, en basit bir gereği bile yerine getirmiyorsunuz. Arşivinize bakmaya zahmet etmeyecek kadar ciddiyetten uzaksınız. Ya da sıkıyönetimin 26 değil 25 Nisan'da uzatıldığını bildiğiniz halde, kendi okurlarınızı yanıltarak bunu sözüm ona bir silah gibi kullanıyorsunuz. BİRLİK, kendi siyasetinin 1 Mayıs politikasında 25 veya 26 Nisan tarihleri üzerinde durmadığı halde, siz konuyu saptırarak dikkatleri başka yöne çekiyorsunuz.

Her iki durumda da, bu tutumlarınız asgari gazetecilik kurallarına uymaz. Hele derginiz kendisini işçi sınıfının biricik bilimsel sosyalist partisi diye tanıtan bir partiden kaynaklanıyorsa, bu tutumunuz ister istemez siyasetinizi ve derginizin sahibi olan Genel Sekreterinizi, aynı zamanda partinizi bağlıyor.

Şayet sosyalist ahlâk ilkelerine bağlıysanız, hatta asgari gazetecilik kurallarına uyacaksanız, ilk çıkacak Yürüyüş sayısında bu noktada düzeltme yapmanız ve özür dilemeniz gerekmektedir. Çünkü «...Birlik yalan söylüyor» diyorsunuz. Elinizdeki gazete kupürü ise yalan söyleyenin biz değil Yürüyüş olduğunu kanıtlıyor. Şu halde özür dileyip suçlamanızı geri alınız.

Tekrar hatırlatmak istiyorum ki, BİRLİK gazetesi adı geçen makalesi sıkıyönetimin ne gün uzatıldığı üzerine, telgrafın ne günü çekildiği üzerine kurmuş değildir. Saptadığı mücadele yönteminin somutlanış biçimine göre alınan parti kararını dile getirmiştir.

Ama siz cımbızla seçtiğiniz üç kelimeyi, siyasi hasım gördüğünüz bize karşı bir «açık yakalamak» telaşı ve sevinci içinde, ya da kasıtlı bir çarpıtmayla öne çıkarıp bu konuda sövgü düzmeyi denemişsinizdir.

Haksız yere BİRLİK'e, yazarlarına ve Partimize yalancı dediniz. Diğer görüşleriniz sizi ve siyasetinizi ilgilendirir, ama bu noktada okurlarınıza yanlış bilgilendirmede bulundunuz. Daha önemlisi «katılma» çağrısı yaptığınız ve sizin deyiminizle «birleşmek istediğiniz» Partinin Merkez Yayın Organını ve dolayısıyla onun yazı kurulunu ağır bir dille suçladınız.» (3.7.1979)

BİRLİK Dergisi, bu mektubu yollamayıp, Yürüyüş'ün iftiracılığını doğrudan teşhir edebilirdi. Ama böylesi bir davraış, tıpkı Yürüyüş'ün yapmaya yeltendiği gibi «hasmının açığını yakalamak» mantığına düşmek olacaktı. Oysa BİRLİK, bu dergiyi kendine **rakip** görmüyordu. Bu nedenle, bir mektup yazarak, Yürüyüş'ten düzeltmede bulunmasını ve özür dilemesini istedik.

Fakat görülüyor ki, Yürüyüş yazarları asgari siyasal ahlâk kurallarından, hattâ dürüst bir gazetecilik anlayışından bile yoksundurlar. Çünkü Yürüyüş, ertesi hafta, **özür dileme**, ya da **açık yürekli bir düzeltme yapma cesaretini** kendinde göremedi ve şöyle dedi: «Bu yanıtımızda yeralan teknik bir hatayı düzeltmemiz gerekiyor. Sıkıyönetimin 25 Nisan tarihinde kararlaştırılmış olmasına karşın, yanıtımızda bu tarih 26 Nisan olarak belirtiliyor. TSİP yöneticileri tarafından teşkilâtlara gönderilen telgrafın sıkıyönetimin uzatıldığı gün gönderilip gönderilmemesi sonuçta hiçbir şey değiştirmemektedir...» (Sayı 222)

İşte, «evsahibini bastırmak isteyen» mücrimin bu sözleri Yürüyüş'ün siyasal ahlâk düzeyinin yeni bir kanıtıdır. Yürüyüşçüler, üzerine **İFTİRA** bina ettikleri iddialarını «teknik bir hata» düzeyine indirgeyip işin içinden sıyrılıveriyorlar. Üstelik de son derece muğlak bir sözümona «düzeltme» ile... Böylece Yürüyüş'çüler yeni bir saptırmaya başvuruyorlar. Çünkü Yürüyüş'ten istenilen, «sıkıyönetimin hangi tarihte uzatıldığının» düzeltilmesi **değildir**; onlardan istenen, böyle bir iddiada bulunarak, bu iddia üzerine BİRLİK gazetesine küfreden ve iftiracı duruma düşen tutumlarının düzeltilmesi idi. Bu nedenle, Yürüyüş'ün satırları düzeltme değil, yeni bir çarpıtmadır. Bu baylar, «Biz bu iddiayla Birlik'i suçlamakla yanlış yapmışız» diyebilecek kadar dahi dürüst ve açık yürekli değildirler. Şayet Yürüyüş bununla yetinmiş olsaydı **gene de** konunun üzerinde durmazdık, fakat bununla da kalmamışlardır, sıkıyönetimin ne gün uzatıldığının önemi olmadığını söylemişlerdir. Oysa, bunu mektubunda zaten vurguyla söylemiş olan Birlik'dir. Ama, Sayın Yürüyüş yazarı, sen o önemli olmayan noktayı ele alıp, o noktada Birlik'i yalancılıkla, yutturmacılıkla suçladın. Önemli olan sıkıyönetimin ne zaman uzatıldığı değil, ya da uzatılış tarihini senin yanlış anlaman değildir elbet.. Ama önemli olan, senin o noktaya dayanarak iftiraya başvurmandır. Ve daha da önemli olan şudur: Birlik, bu iftiranı ve yalancılığını yüzüne çarpma yoluna gitmeden önce olgunluk göstermiş ve sana mektup yazmıştır. Fakat sen, taşıdığın sosyalist ahlâk düşüklüğü zaafından kurtulamıyarak o mektubun sözkonusu ettiği bu noktanın özünü boşaltıp, yeniden demagojiye ve çarpıtmaya başvuruyorsun. Aklınca «üste çıkmaya» çabalıyorsun. Özür dilemek bir yana, mazeret bile gösteremiyorsun.

Bununla da kalmayıp, TSİP Genel Başkanı Ahmet Kaçmaz'ın sıkıyönetim mahkemesindeki sözlerini ve tavırlarını da utanmadan çarpıtmaya kalkıyorsun. Kaçmaz'ın o telgrafı bir savunma vesilesi olarak kullandığını **utanmadan** ileri sürüyorsun. Oysa Birlik'te yayınlanan ve senin de okuduğun savunma metninde gözlerinle gördüğün, fakat kendi okurlarından gizlediğin gibi Kaçmaz mahkemedeki sözlerini şu esas üzerine kurmuştur: **«Bu nedenle ben savunmamı «suç işlemediğim» noktası üzerine dayandırmak istemiyorum. Demokratik bir hakka sahip çıkmak ve demokrasiyi savunmak için ne yaptık onu dile getirmeye çalışıyorum. Hatırlanacaktır. 1964 öncesinde grev hakkı yasallaşmış değildi. Ve yanlış hatırlamıyorsam 1963 senesinde ünlü Kavel grevi olmuştu. Tüm dünyada en doğal hak sayılan grev hakkının elde edilmesinde Kavel Grevinin önemli payı vardır. Oysa işçiler o günkü mevzuata göre yasak bir davranışta bulunmuşlardı, ama esasında demokratik bir hakkı, ona uygun bir şekilde yani demokratik olarak savunmuşlardı... Demokrasi mücadelesinde önemli olan mevcut mevzuata göre suç olup olmaması değil, demokrasiye hizmet edip etmediğidir.»** (Birlik, s. 19).

Kaçmaz ayrıca, şayet gerçekleşebileceğine inansaydı, tüm işçileri, emekçileri **«1 Mayıs günü 1 Mayıs alanında olmaya çağırırdık»** demiştir.

Görülüyor ki, Kaçmaz mahkemede hukuki değil, **siyasal** savunma yapmış ve mevcut yasaların çerçevesine asla sığınmamıştır. Bu devrimci tavır ortadayken, Yürüyüş'ün iftira ve tahrifat yoluyla bulanık suda balık avlamaya kalkışması çirkindir. Ayıptır.

Öte yandan, hatırlatalım ki, Yürüyüş'ün yansıttığı partinin genel başkanı ise mahkemede bu denli açık yürekli olamamış ve «1 Mayıs kutlama törenlerinin engellenmesini protesto etmek üzere 1 Mayıs 1979 Salı sabahı 10 sularında sokağa çıktım. **Bu çıkışın kendisi protesto fiilini oluşturmuyor, protestoyu dile getiriyor»** demiştir. Bu belirsiz sözün açık ifadesi ise «ben yasaları çiğnemedim (protesto fiilini yapmadım), sadece protestomu dile getirdim» demektir. Yani TİP'liler sadece bir **yasağa karşı çıktıklarını**, fakat **yasalar dışına çıkmadıklarını** söylemek istemişlerdir. Ve mahkemede Kaçmaz'ın dediği şu belirleyici cümleyi kullanmak, işçi sınıfının mücadele anlayışını dile getirmek tavrını TİP yöneticileri göstermemişlerdir: «Demokrasi mücadelesinde önemli olan mevcut mevzuata göre suç olup olmadığı değil demokrasiye hizmet edip etmediğidir» diyememişlerdir. 1 Mayıs'ta sokağa çıkmışlardır ama bu fiillerine mahkemede sahip çıkamamışlardır. Protestonun fiilini değil «dile getirimini» savunmuşlardır. 7 ay önce sıkıyönetim geldiğinde onu destekleyip, ondan misyon bekleyenlerin, sıkıyönetim mahkemesinde başka türlü davranmaları beklenemezdi zaten.

Şu halde mahkemede kaçamak yapanın ve işçi sınıfının mücadele anlayışını açıkça savunmaktan çekinenin kim olduğunu Yürüyüş yazarları bir kez daha düşünsünler ve demagoji, iftira yoluyla güneşi balçıkla sıvayamayacaklarını kabul etsinler.

Yürüyüş'çülerin bütün bu tavırlarının ve yöntemlerinin düğümlendiği nokta, bu derginin eskiden beri süren dedikodu ve siyasal magazin dergisi olması, ideolojik bakımdan sığ, politik bakımdan kof kalmasıdır. Bu olgu Yürüyüş'çüleri, kaçınılmaz olarak iftiralara, tahrifatlara, demagojiye ve lâf kalabalığına götürecektir. Nitekim bugüne değin Yürüyüş'ün yaptığı da bu olmuştur.

Bilinmelidir ki, bu yöntemler, bütünüyle işçi sınıfı ilkeleri dışında olmakla kalmayıp, aynı zamanda büyük bir **zaaf** göstergesidir de...

BİRLİK'in Solda Güçbirliği Üzerine

ANKET SORULARINA CEVAPLAR

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin bundan bir süre önce TİP'e demokratik iş ve eylem birliği önermesinden sonra, gazetemiz BİRLİK bu konuda yurt çapında bir anket soruşturması düzenledi. Geçen sayımızda başladığımız anket cevaplarının yayımına devam ediyoruz.

ANKET SORULARI

- **Türkiye'de ilerici güçlerin dağınıklığının giderilmesi konusundaki görüş ve önerileriniz nelerdir?**
- **Türkiye solunda yer alan değişik siyasi partilerin ve grupların önemli bir çoğunluğunun işbirliği yapmasını engelleyen başlıca etkenler sizce hangileridir?**
- **Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin, Türkiye İşçi Partisi'ne yaptığı işbirliği önerisi konusunda ne düşünüyorsunuz?**
- **Sağcı partilerin yöneticilerinin kampanyalarıyla daha şimdiden önemli bir siyasal olay niteliği kazanan 1979 yılı Kısmi Senato Seçimlerinde, solun siyasal işbirliğinin sağlanması için neleri öneriyorsunuz?**
- **Soldaki siyasal güçler ile, toplu halde büyük bir potansiyel taşıyan tüm demokratik kitle örgütlerinin faşizme ve gericiliğe karşı demokratik güçbirliği yapmalarının koşulları var mıdır? Varsa bu güçbirliği sizce nasıl somutlanmalıdır?**

Sorulan bütün soruların yanıtları belli noktalarda birleşmektedir. Bu nedenle ayrı ayrı yanıt vermek yerine tek bir öneriyi dikkatinize sunmak isterim.

Türk solunun en önemli sorunu siyasal planda gerçekten kopuk oluşudur. Siyasal gerçekten kopuk olduğu için maddi temele (oy sayısı ile kendini gösteren kafa sayısına) dayanmadan ve bunu mihenk taşı olarak kullanmadan kendi başına, kendi içinde tutarlı olan küçük grupçuk eylemlerine dönüşmüştür.

Bu durum istekle değil, nesnel koşulların değişmesiyle önlenebilir. Kanımca bu nesnel koşullar şimdi oluşmaktadır. Bu nedenle de birlik ve bütünleşme çağrılarının en anlamlı olacağı günler önümüzdeki günlerdir.

Soldaki siyasal partilerin kendi aralarında ve daha sonra da demokratik kitle örgütleriyle güçbirliğine gitmeleri, solun mevcut siyasal rejim içerisinde iktidarı etkileyebilecek ciddi bir siyasal güce sahip olmasıyla gerçekleşebilir.

Her türlü işbirliğinin ve güçbirliğinin gerçekleşmesi önce «konuşma» ile başlar. «Konuşma»nın başlatılması ve ne bahasına olursa olsun sürdürülmesi gereklidir.

Doç. Dr. Emre KONGAR
Hacettepe Üniversitesi öğretim üyesi
ANKARA

1) Türkiye'de ilerici güçlerin ve sosyalistlerin dağınıklığı tartışılmaz bir gerçektir. Bu konudaki önerim ilericilerin ve sosyalistlerin birliğinin sağlanmasıdır.

2) Türkiye solundaki siyasi partilerin ve grupların işbirliği yapmasının nedenleri yüzeyseldir. Çünkü yüzeysel koşullarında sosyalistlerin temsil edildiği merkezi otoritenin gerekliliği nesnel bir gerçekliktir. Bu gerçeklik birliğin sağlanması için en kuvvetli maddi temellerden biridir. İşbirliğinin sağlanmasının nedeni bazı partilerin ve grupların güçlerini olduğundan fazla görmeleri ve kendilerine taşıyamayacakları kadar ağır misyon yüklenmeleri, bununla ilişkili olarak bazı Türkiye tahlillerinde yanlış tahliller ortaya koymalarıdır. Bazılarının zaman zaman sağ ve sol hareketlerde bulunmaları.

3) TSİP'nin TİP'e yaptığı işbirliği önerisi gayet olumludur. Şöyle ki, bu işbirliği gerçekleşirse ilişkiler yakınlaşır ve en gerekli olan sosyalist birliğin sağlanması yolunda önemli bir adım da atılmış olur.

Ayrıca, önümüzdeki günlerde kısmi senato seçimlerine sosyalistlerin pek fazla olmasa bile daha büyük bir güçle gidilmesi önemli bir olaydır.

4) Solda siyasal işbirliğinin sağlanması için şunlar gerekmekte; Solun birliğinin sağlanması birliğe gelecek olan örgütlere işbirliğinin önemi tekrar tekrar anlatılmalı, bu örgütler merkezi düzeyde ve tabanda sıkıştırılmalıdır. Ayrıca, günümüze kadar böyle bir işbirliği oluşamadığı için asgari şartlarda anlaşılmalıdır.

5) Güçbirliği yapılmalı mı, yapılmamalı mı diye tartışmak yanlıştır. Çünkü güçbirliğinin sağlanmaması siyasi alanda bellidir. Bu boşluk gözle görülmektedir. Bunun gerçekleşmesi katı bir gereklik kazanmıştır.

Bu güçbirliği başta siyasi partilerin gerçekleştireceği bir siyasi merkezi otoritedir. İkincisi sınıf sendikası olan DİSK, Demokratik kitle örgütleri, diğer anti-faşist ve anti-emperyalist örgütleri kapsayan bir merkezi otoritenin sağlanmasıdır.

Tabii ki bu iki örgüt meselesinde siyasi yönlendirmeyi siyasi partiler, yani sosyalistler temsil etmeli ve taktikleri vermeleri gerekir.

DİSK GENEL-İŞ
6 NCI BÖLGE MERKEZ ŞUBE BAŞKANI
MEHMET GÜNEŞ
SİVAS

1 — Asgari müştereklerde birleşen siyasi çizgilerin bir an önce Cephe meselesini gündeme getirmeleri ve bu uğurda kariyerizm hastalığına düşülmemesi gereklidir.

2 — Faydacı politika ve kariyerizm.

3 — Temel sorunlardan en önemlisi ve Türkiye gündemindeki baş sorun olarak kabul ediyorum.

4 — TSİP ve TİP seçimlere ortak olarak girmeli, bu konuda demokratik örgütlerle diyalog kurulmalı ve buna yanaşmayanlar hareket içinde teşrit olunmalıdır.

5 — Aydın çevreden destek bulunmalıdır. Kitlelere güven verilebilmesi için TİP'e yapılan iş ve eylem birliği çağrısındaki doğrultuda hareket yeterlidir.

Şevket SAÇAN
Yeni TİP Eski İl Sekreteri
G. ANTEP

Sayın Türkiye Sosyalist İşçi Partisi yöneticileri, öncelikle anti-faşist güçlerin iş ve eylem birliğinin kurulması yolundaki uğraşınızı kutlarız.

1 — Amaç bir olduğuna göre teknik ve siyasal işbirliği gerekmektedir.

2 — Engelleyici etkenlerin en önemlisi soldaki partilerin ve grupların işçi sınıfına kendilerinin sahip olduğunu söylemeleri ve inanmalarıdır. Ve sosyalizm biliminin Türkiye'de genel olarak yeterli derecede kavranmamış olmasıdır.

3 — Öncelikle bilim temeline dayalı sosyalist çizgilerin bir tek çatı altında toplanmaları, daha sonra bütün anti-faşist çizgilerin bir cephe etrafında birleşmeleri gerekir.

4 — Kısmi Senato seçimlerine ya tek parti ile, ya da bütün sol güçlerin bir blok halinde girmeleri gerekir. Hukuksal olanaklar araştırılarak, seçime katılan bütün çizgiler durumu değerlendirerek seçime girilen hangi ilde, hangi siyasal çizgi güçlü ise daha güçlüyse onun adayı desteklenmesi gerekir.

5 — Şimdi Türkiye'de tüm çalışanların en acil sorunu faşizme karşı tek bir cephede toplanmalarıdır. Her ne kadar da Türkiye'de siyasi bir otorite olmamasına rağmen bu görev ertelenemez. Çünkü Türkiye'de sol yelpazede bulunan herkes faşizme ve gericiliğe karşıdır. Bunun örneğini 1 Mayıs 1978 kanıtlamıştır. Bütün sosyalistlerin tek bir parti çatısı altında toplanmaları da bunun kadar acil ve siyasi görevimizdir. Herkesin grupsal çıkarını ve savını bir yana bırakıp, bu görev için biraraya gelinmelidir. Bu mücadele bütün emekçilere güven verecektir.

Ahmet BAKIR — **İşçi**
Celâl TÜRKMEN — **İşçi**

1 — Genel doğrultarda birleşmesini öneririm.
2 — a) Fraksiyonlar
b) Değişik bakış açıları
3 — Gayet olumlu buluyorum.
4 — İşbirliği sağlanmasını kesinlikle olumlu buluyorum.
5 — Güçbirliği koşulları vardır, genel doğrulardan sapmamak gerekir. Büyük ustaların çizgilerini Türkiye'nin yapısına uygulanması. Ödün verilmeksizin.

Abdurrahman ÖZSOY
İlkokul öğretmeni
GÜLNAR - İÇEL

Türkiye'de ilerici güçlerin dağınıklığı, parçalanmışlığı bir gerçektir. Bu gerçekten en büyük yararı sağlayanların da demokrasi düşmanı gerici ve tutucu güçler olduğu açıktır. Bu güçler, ilerici güçlerin daha da bölünmesi, dağılması için ellerinden geleni fazlasıyla yapmaktadırlar. Demokrat, ilerici, sosyalist güçler küçük küçük örgütlerde, birbirlerinden kopuk olarak mücadele etmeye çalışmakta, ancak kendilerinden beklenen etkinliği bu dağınıklık nedeni ile gösterememektedirler.

Tırmanan faşizmin yalnızca sosyalizmle değil, demokrasiyle de uyuşmaz olduğu açıktır. Faşizm sosyalizme de karşıdır, halkçılığa da.

Bu nedenledir ki, işçi sınıfının köylü, yoksul köylünün, ilerici aydınların, tüm demokratik güçlerin, bunların siyasal örgütlerinin ve demokratik kitle örgütlerinin birleşmesi gerekli ve olanaklıdır.

Bu demokratik örgütlerin programlarındaki amaç ve görev farklılıkları böyle bir birleşmenin gerekliliğini ortadan kaldırmaz.

Sorun daha dar bir çerçevede ele alındığında, işçi sınıfının siyasal örgütleri olduklarını öne süren partilerin ve bunları desteyleyen demokratik kitle örgütlerinin birlikte davranmaları gereği çok daha açıktır. Daha da ileri giderek, bunların örgütsel birliklerinin sağlanması zorunluluğunun ortada olduğu bir gerçektir. Bu somut zorunluluklar karşısında ilerici güçlerin dağınıklığı, küçük burjuva bireyciliğinden, kariyerizmden kaynaklanmaktadır. Siyasal örgütler çalışmalarını birbirlerinden kopuk olarak yürütmekte, gerekli bağı aralarında kuramamaktadırlar. İşçi sınıfının siyasal yaşama ağırlığını kesin olarak koyacak düzeyde olmaması da dağınıklığın sürmesi sonucunu doğurmaktadır. Oysa, DİSK'in demokratik platform oluşturma girişimini, demokrat, ilerici güçlerin birçok ortak konuda birleşmesinin çok da güç olmadığını kanıtlamıştır.

Solda yer alan siyasal örgüt ve grupların, «işçi sınıfının tek ve gerçek temsilcisi benim» düşüncesini bir yana bırakarak, birlik sağlanması yolunda tartışmayı açmalı, tartışmaya katılmalıdırlar. Kitlelerin de özlemi budur. Bu konuda sorumluluk ve görev öncelikle sosyalistlere düşmektedir. Bu açıdan bakıldığında, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin Türkiye İşçi Partisine yaptığı işbirliği önerisi son derece olumlu ve yerinde bir adımdır. İşbirliği önerisinin içeriği elbette ilgililerce tartışılacaktır. Ancak, öneri bir yana itilmemeli, tartışılmalıdır. İşbirliği konusunda, bu iki siyasal parti arasında önemli anlaşmazlıkların çıkmaması gerektiği kanısındayım.

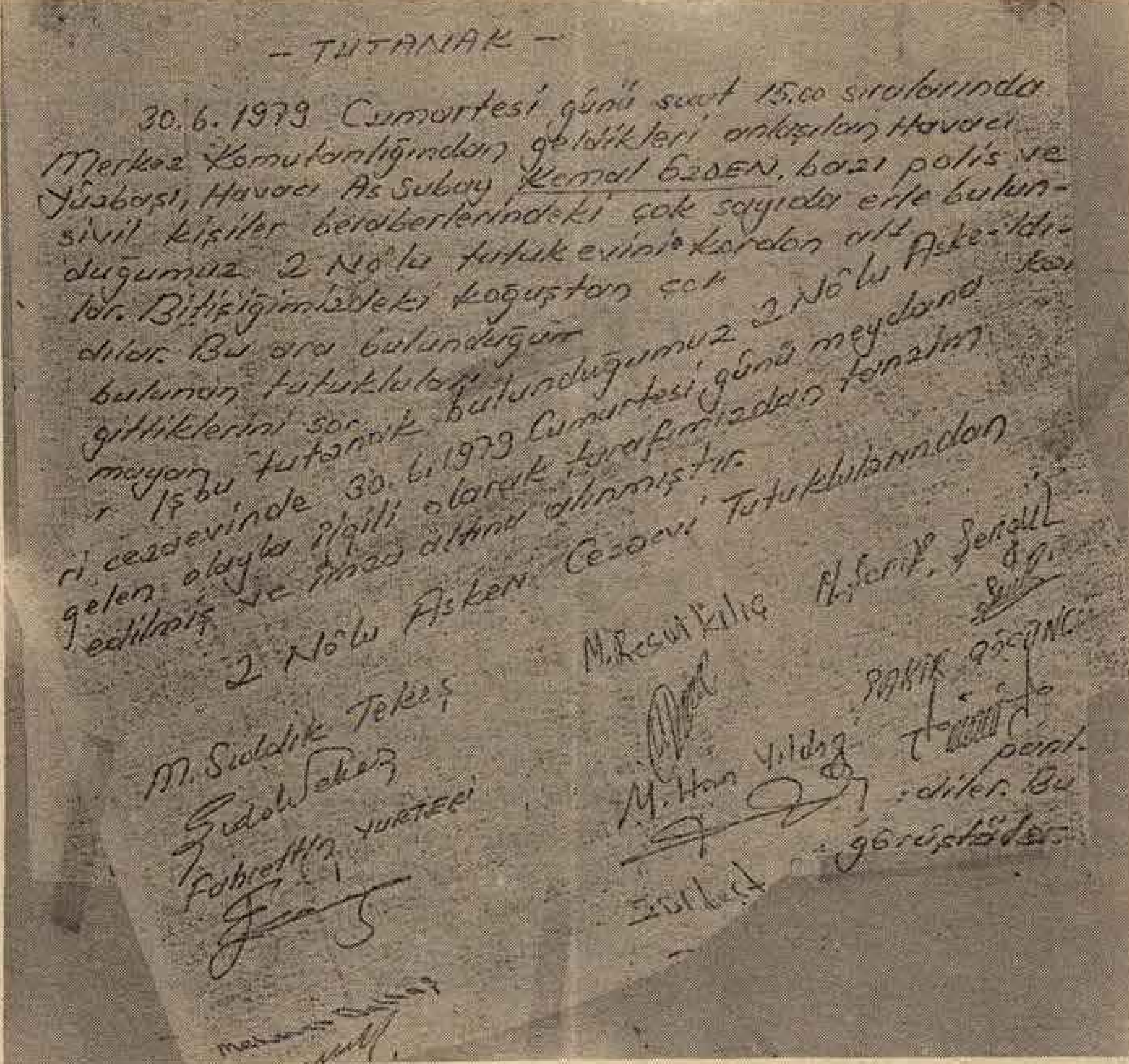
İşbirliği görüşmeleri, 1979 kısmi senato seçimlerini de kapsamlı, en azından bazı yerlerde ortak aday üzerinde anlaşma sağlanmalıdır. Solda birlik isteyen çok geniş bir kitlenin varlığı gözden uzak tutulmamalıdır. Seçimlerde yapılacak işbirliği, Parlamentoda solun temsil edilmesiyle sonuçlanacaktır. Siyasal yaşamda, solun Parlamentoda temsil edilmesinin sıkıntıları ise herkesçe bilinmektedir.

TSİP ve TİP'in gerçekleştireceği işbirliği, daha geniş boyutlu bir birliğin ilk adımı olacaktır.

Sosyalistler, solun birliğinin sağlanmasını zamana bırakmakla burjuvazinin amaçlarının gerçekleşmesine katkıda bulunma sorumluluğunu yüklenmemelidirler.

Doç. Dr. Zafer ÜSKÜL
Eskişehir İTİA Öğretim Üyesi
ESKİŞEHİR

Diyarbakır'da DİSK Yöneticilerine İşkence Yapıldı

— TUTANAK —

30.6.1979 Cumartesi günü saat 15.00 sıralarında Merkez Komutanlığından geldikleri anlaşılan Havacı Yüzbaşı, Havacı As Subay Kemal ÖZDEN, bazı polis ve sivil kişiler beraberlerindeki çok sayıda erle bulunduğumuz 2 No'lu tutukevini kordon alt... Bitişiğimizdeki koğuştan çok ... dılar. Bu ara bulunduğum... bulunan tutuklular... gittiklerini sor... mayan ... İşbu tutanak bulunduğumuz 2 No'lu ... ri cezaevinde 30.6.1979 Cumartesi günü meydana gelen olayla ilgili olarak tarafımızdan tanzim edilmiş ve imza altına alınmıştır.

2 No'lu Askeri Cezaevi Tutuklularından

M. Reşit Kılıç

M. Sıddık Tekeş

M. Han Yıldız

Fahrettin Yurtsever

Hatırlanacağı gibi, 16 Haziran günü Diyarbakır'da DİSK Genel Sekreteri Fehmi Işıklar'ın da katıldığı 15-16 Haziran'ı kutlama toplantısı yapılmış, toplantıdan sonra bazı DİSK yöneticileri gözaltına alınmış, daha sonra da DİSK Genel Sekreteri dahil olmak üzere bunlardan bir kısmı çeşitli cezalara çarptırılmıştı.

Sözkonusu toplantıdan alındıktan sonra Diyarbakır Askeri Cezaevine götürülen DİSK 10. Bölge Temsilcisi ve Diyarbakır Genel-İş sendikası Başkanı Zeki Adsız ile Gıda-İş Diyarbakır Bölge Temsilcisi Nadir Yektaş'a, cezaevinin bahçesinde askeri görevliler tarafından işkence yapılmıştır. İşkence sonucu ağır yaralar alan sanıkların muayene ve tedavi istekleri tüm başvurulara rağmen yetkililerce reddedildi. Bu arada, Genel-İş üyesi bir grup işçi Ankaraya giderek CHP Genel Merkezinde yetkililerle görüşmüş ve olayı Başbakan nezdinde protesto etmişlerdir. Ayrıca, bölge halkından binlerce kınama telgrafı da Başbakanlığa gönderilmektedir.

Yukarda yayınladığımız fotokopi Z. Adsız ve N. Yektaş'a yapılan işkenceye şahit olan bir kısım tutuklunun imzaladığı tutanaktır. Tutanakta olay özetle şöyle dile getiriliyor:

«30.6.1979 Cumartesi günü saat 15.00 sıralarında Merkez Komutanlığından geldikleri anlaşılan Havacı Assubay Kemal ÖZDEN, bazı polis ve sivil kişiler beraberlerindeki çok sayıda erle bulunduğumuz 2 nolu tutukevini kordon altına aldılar. Bitişiğimizdeki koğuştan çok sayıda kişi çıkardılar. Bu ara bulunduğumuz koğuşun kapısında bulunan tutukluların, anılan arkadaşlara nereye gittiklerini sormaları üzerine cezaevi görevlisi olmayan özel operasyon için getirilen görevliler tarafından küfürlere maruz kaldılar. Anılan görevliler küfürle de tatmin olmadılar. Ve bulunduğumuz koğuştakilerin tümüne coplarını sallayarak öfkeyle ve kinli bir biçimde 5 dakika sonra size de cop sokacağız dediler. Bu durum tutuklular arasında panik yarattı. Özellikle daha önce sorgulama esnasında işkenceye maruz kalanlar, anılan görevlileri tanıdıklarından dolayı, tutuklular paniğe kapıldılar...

...Tutuklu arkadaşlardan Zeki ADSIZ, Nadir YEKTAŞ ve birkaç arkadaşımız aramızdan alındı. Gezindiğimiz bahçede meydan dayağına çektirildiklerinde dışarıdan bağırtıların yanısıra silah sesi de duyuldu. Bu ara içerde de en ağır küfürlere ve baskılara başvurdular... Daha sonra aramızdan alınan arkadaşları alıp gittiler. 1.7.1979 Pazar günü adı geçen arkadaşlar getirildiğinde işkenceye tabi tutuldukları muhtelif yerlerindeki darp izlerinden belli oluyordu. Özellikle Zeki ADSIZ koma halinde idi...»

Bu olay, son günlerde özellikle Doğu'da yoğunlaşan benzeri olaylardan sadece bir tanesi. Her zaman olduğu gibi, genel olarak antidemokratizm tırmanırken, özel olarak Doğu'da ırkçı-şoven baskı ve saldırılar daha bir yoğunlaşmaktadır. İşçi sınıfımızın ileri sendikal örgütü DİSK'in yöneticilerine yapılan bu işkencenin, «özgürlükçü demokrasi» havarisi sosyal demokrasi işbaşındayken meydana gelmesi ayrıca ibret verici olsa gerektir. Bu ve benzeri diğer olayların sorumluları mutlaka cezalandırılmalıdır. Ülkemiz demokrasi güçleri, işkencecilerin de, onları kayıranların da yakasını hiç bir zaman bırakmayacaklardır.

Oleyis'de Oynanan Bölücülük Oyunu

Türkiye'de son yıllarda giderek artan sendikal bölünmüşlüğün yeni bir örneği geçtiğimiz günlerde Oleyis'de de yaşandı. Bilindiği gibi, işçi sınıfının ileri sendikal örgütü DİSK'in üzerinde tehlikeli noktalara varan oyunlar oynanmaktadır. Ne yazık ki, bu oyunların tertipleyicisi kendine çok ileri misyonlar vehmeden bir siyasi çizgidir. Aşırı grupçu anlayışı ve kendi grup çıkarları uğruna makyevelizmin ve ilkesizliğin her türünü kendine mubah gören ilerleme çizgisi, sendikal plânda sağ sosyal dedokrasiden de yararlanarak eşi görülmedik zararlar vermektedir. DİSK yönetimine «özel görevliler» diyecek kadar kendini bilmezcesine hareket edenler, kendi dışındaki çizgilerin eleştiri ve uyarılarına kulak asmadan bildiklerini okumaya devam etmektedirler. Şimdi, bu siyasi çizginin tek hedefi vardır, «tabansızlar» yaygaralarıyla «olağanüstü kongre» oyununu tezgahlıyarak DİSK'i ortadan kaldırmak ve kendilerine göre sözde «sınıf sendikacılığını» yaratmaktır.

Bölücülük oyunlarının en sonuncusu Oleyis'de sergilendi. Oleyis ikiye bölünerek iki başlı bir Oleyis yaratıldı. OLEYİS delegelerinin bir kısmının ihracından sonra çoğunluğun sağ sosyal demokratlara geçmesinden yararlanan ilerlemeciler, bu kişilerin katıldığı korsan bir kongre yaptılar. Bu kongreye, yoğun bir toplu sözleşme döneminde bulunan ve Türkiye'nin büyük otellerinde patronların işçileri sefalete mahkum etmeye yönelik tutumlarına karşı grev mücadelesine başvuran Oleyis sendikası üyelerinin çoğunluğunu bünyesinde toplayan Marmara bölgesi ile Genel Başkan Zırtıloğlu katılmadı.

İlerlemeciler DİSK'in büyük sendikalardan olan Oleyis'i parçalamak ve kendilerine yakın bir yönetim çıkartmak için hiç bir sakınma duymadan gericilerle işbirliğinden kaçınmamışlardır. Öyle ki, Marmara bölgesinin yaptığı açıklamada da belirtildiği gibi, bir takım ilerici genel kurul delegeleri ihraç edilmiş ardından Nusret Aydın'ın başını çektiği gericiler bu oyunlarını erken bir genel kurul tezgahlayarak sonuca vardırmışlardır. Ve, Oleyis'in içini boşaltmayı, bölmeyi amaçlayan bu mizansenin oyunculuğuna ilerlemeciler de katılmışlardır. İlerlemecilerin kimlerle işbirliği yaptığını göstermek için «genel kurul»'a konuşan Hilton delegesinin şu sözlerine dikkat edelim: «Bizi alana (1 Mayıs) nasıl götürebilirler, oradakiler düşman askeri miydi.» Ve bu sözler «delegeler» tarafından büyük bir coşkuyla alkışlanıyordu. İlerlemecilerin desteğiyle Oleyis böyle ellere teslim edilmek isteniyordu.

Oleyis tabanının iradesini temsil etmiyen «genel kurulu» meşru göstermek mümkün değildir. Çünkü, bu kongre baştan aşağı bir bölücülük kongresi olmuştur. Bu nedenle yapılan korsan kongre geçersizdir. Her ne kadar Oleyis fiilen bölünmüşse de Oleyis'in birliğinin sağlanması için vakit geçirmeden harekete geçilmesi gerekir. Bu konuda DİSK'e ve Oleyis'e gerçek temsilcilerine önemli görevler düşmektedir.

GIDA-İŞ SAKARYA KONGRESİ YAPILDI

DİSK'e bağlı Gıda-İş Sendikasının Sakarya Şube kongresi geçtiğimiz hafta yapıldı. Özellikle Sakaryadaki Et Balık Kurumuna bağlı et kombinası işçilerinin ağırlıklı olarak örgütlü bulunduğu Gıda-İş Sendikası Sakarya şubesinin yapılan genel kurulunda Demokratik Birlik adı altında çıkan tek bir liste büyük bir çoğunlukla genel kurulun sonucunu belirledi. İşçi sınıfının sendikal birliğinin bir sembolü olan Demokratik Birlik listesini TİP ve İlerleme taraftarı bir kaç kişinin dışında çizen olmadığı tasnif sonucu anlaşıldı.

Kongre sonucunda yapılan seçimlerde Gıda-İş Sendikası Sakarya Şube Başkanlığına Arif Baş, Sekreterliğe Mesut Evci, Saymanlığa Hüseyin Çelik, Teşkilâtlanma Sekreterliğine ise Seyfi Şakar seçilmişlerdir.

TÖB-DER Ordu Şubesi Olağanüstü Kongresi Yapıldı

TÖB-DER Ordu şubesi olağanüstü kongresi geçtiğimiz hafta yapıldı. Daha önce yönetimde bulunan ve Birlik ve Dayanışmacıların desteğiyle yönetime gelmiş olan Halkçı Eğitimciler ve Demokrasi İçin Birlik gruplarının ittifakı, yönetimde uyumlu çalışmadıkları için, olağanüstü genel kurul, geniş öğretmen kitlesinin tasvip ve ilgisini gördü.

Seçimleri Demokratik Merkeziyetçiler kazanarak yeniden yönetime seçildiler. Yapılan seçimlerde gruplar şu oyları topladılar: Demokratik Merkeziyetçiler 156, Halkçı Eğitimciler 148, Demokrasi İçin Birlik Gurubu 68, Birlik ve Dayanışma Gurubu ise 16 oy alabildi.

Nasrettin Hoca Karikatür Yarışması Üzerine

TAN ORAL'la Röportaj

5-10 TEMMUZ TARİHLERİ ARASINDA, AKŞEHİR'de «ULUSLARARASI NASRETTİN HOCA ŞENLİĞİ» YAPILDI. BU ŞENLİKTE YERALAN 6. ULUSLARARASI KARİKATÜR YARIŞMASI HAKKINDA KARİKATÜRCÜLER DERNEĞİ BAŞKANI TAN ORAL'la YAPTIĞIMIZ RÖPORTAJI YAYINLIYORUZ

● **Karikatür yarışmasına geçmeden önce günümüz toplumunda karikatürün işlevini tanımlar mısınız?**

Karikatür önce bir eleştiri sanatıdır. Bu işlevi yerine getirirken araç olarak çizgiyi kullanır. Yöntemi ise mizahtır. Toplarsak karikatür genel deyimiyle çizgiyle yapılan bir mizah sanatıdır.

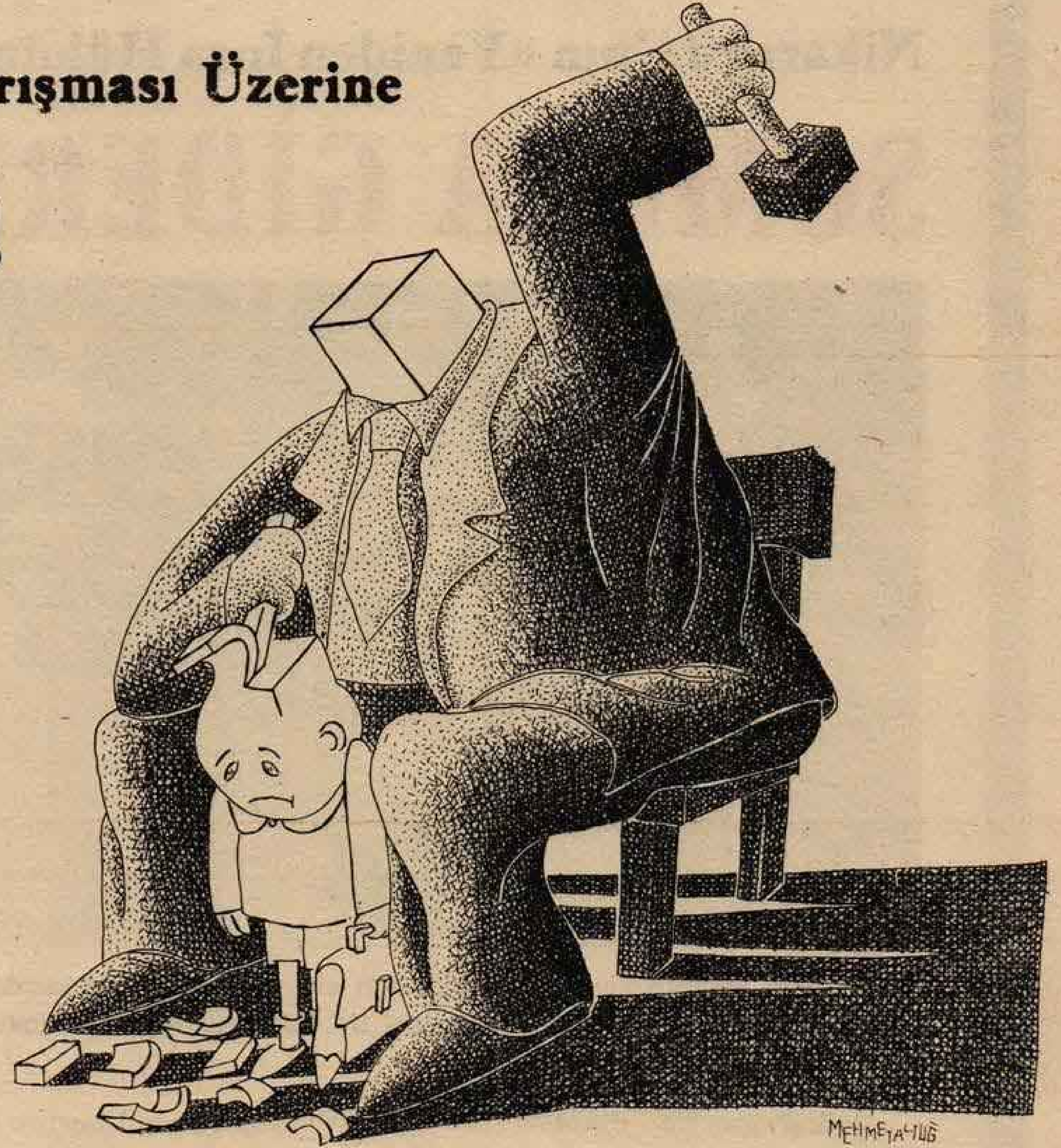
● **Nasreddin Hoca Şenliklerinin geçmişi hakkında bilgi verir misiniz?**

Nasreddin Hoca Şenlikleri uzun yıllardan beri doğal olarak yerel planda sürmekteydi. 1973 yılında Karikatürcüler Derneği olarak şenlik yönetícileriyle ilişkiye geçtik ve şenliklerde karikatürle ilgili etkinliklerin yeralması kararına vardık. O yıl ilk kez Türkiye çapında genç karikatürcüler arasında bir yarışma açıldı. Bu yarışmaya 200 kadar genç çizerin katılması ilgi çekiciydi. Çünkü 1950-60 arası bir kuşak hareketi gösteren Türk karikatürü daha sonraki 10 yıl içinde bir yenilenme içine girmemişti. 1973'-deki yarışma özellikle 12 Mart döneminin gençler üzerindeki acı ama olumlu etkilerinin sergilenmesi olanağını veriyordu. Gerçekten bu yarışmaya gönderilen çizgilerde ortak yan faşizmin yargılanması ve demokrasinin savunulması biçiminde beliriyordu. Yarışma 73 seçimlerinden önce yapılmıştı. Bir anlamda yarışma sergisinde vurgulanan politik görüş 73 seçimlerinden sonrasında da görüldü. O yıl Nasreddin Hoca karikatür yarışmalarının uluslararası boyutlarda sürdürülmesi kararı alındı ve açıklandı.

74 yılında 1. Uluslararası Karikatür yarışması düzenlendi. Yarışma dünya çizerlerince beklenen ilgiyi gördü. 19 ülke katıldı. Bu sayı daha sonraki yıllarda 22'ye kadar yükseldi. Dernek yönetimindeki bazı olumsuzlukların yarışmaya yansıması sonucu 1978'de ülke sayısı 12'ye düştü. Bugün varılan sonuç gerçekten sevinilecek bir düzeydedir. 79 yarışmasına 35 ülkeden 585 yarışmacı karikatür gönderdi.

● **Karikatür yarışmalarına gösterilen bu ilginin nedeni sizce nedir?**

Bu ilginin özel nedeni yarışmaların başından beri titizlikle, özveriyle ve dürüstlükle sürdürülmüş olmasının yarattığı güven olmalı. Genel olarak bu ilginin nedenini araştırırsak önce Nasreddin Hoca'nın hoşgörülü kişiliğinin ve yaygın ününün etkin olduğunu söyleyebiliriz. Sonra karikatür sanatının «modern çağın yeni ve gerçek halk sanatı» olma yolunda ilerlediğini ekleyebiliriz.

MEHMET ALTUĞ (Türkiye) - Büyük Ödül

● **1978'de İDES Akademisinin düzenlediği «2000 Yılına Doğru Sanatlar» sempozyonunda yer alan bildirinizde «Mizahçı değil, mizah önem kazanmaya başlıyor. Daha doğrusu dünyaya hep beraber hoşgörülü bakabilmek... Mizah, meslek olmaktan uzaklaşırken kitleler arasında dostluk ve anlaşma yoluyla paylaşılır, kullanılır oluyor. Nasreddin Hoca örneğinde olduğu gibi kişileri aşarak paylaşılacaktır, kamu malı olacaktır mizah ve grafik mizah da. Nasıl ki dünyadaki bütün değerler onları yaratanların malı oluyorsa, olacaksa.» diyordunuz.**

Gerçekten de yarışmaya gönderilen yapıtlar ve katılma oranı bu düşüncemizi doğrular niteliktedir. Bugün Akşehir'de düzenlenen bir yarışmada Filipin'lerden Uruguay'dan, Endonezya'dan, Brezilya'dan genç insanlar büyük bir güvenle sorunlarını çizgiye dökerek yeralabilmektedir. Benzeri bir sanat olayını daha önce ve başka dallarda gözlemek zor olmalı.

● **Bu tür yarışmaların halkların kültür alışverişine etkisi sizce nedir?**

Bu yarışmalar dünya halklarına ve sanatçılarına ifade özgürlüklerini kullanmada demokratik bir ortam sağlamakta. Önemli olan, bu ortamda dil engeliyle karşılaşmadan düşüncelerin, sorunların açıklanabilir olmasıdır. Bu şöyle sağlanıyor: Yarışmaya gönderilen bütün yapıtlar bir kitapta toparlanarak katılan bütün sanatçılara gönderiliyor. Böylece Akşehir'de bir karikatür gönderen bir çizer 35 ülkeden 500'den fazla çizerin düşüncelerini oturduğu yerde elde edebiliyor. Bunun yanısıra sözünü ettiğimiz alışveriş o ülkelerin basın yayın araçlarıyla kendi halklarına da ulaşabiliyor. Bunun belgeleri 79 yılı başında Tepebaşı Karikatür Müzesi'nde açtığımız bir sergide halka sunmuştuk. Burada çeşitli ülkelerden, Akşehir Şenliğinin o ülkeler basınında nasıl yankılandığı görülüyordu. Bence yarışmaların en önemli yanı bu olmalı. Bu konuyu 79 yarışmalarının jürisinde bulunan L'Hümanite gazetesinin sanat yönetmeni Michel Cardose de şöyle vurguluyordu: «Nasreddin Hoca yarışmalarının en önemli başarısı dünyadaki Doğu-Batı bloklaşmasını aşmış olmasıdır.» Sözümüzü toplarsak, bu kültürel alışverişin dünya halklarının birbirlerinin sorunlarını daha iyi tanıması ve yakınlaşması sonucu dünya barışına olumlu katkılarda bulunmasıdır.

● **Yeni halkların ortak sorunları için verdikleri uğraşları birbirlerine tanıtmakta. Örneğin Türkiye'deki eğitim konusu bu yarışma sayesinde diğer halklarca daha iyi anlaşılabilecek.**

Evet. Ortak sorunların çözümünde bilgi alışverişinin gücünden de yararlanılmış olmaktadır. Zaten yarışma karikatürlerine bakıldığında genel olarak değişen dünyamızın sorunları, barışı engelleyen etkenler kadar yerel sorunlar da görülmektedir. Çizerler, kişisel, sınıfsal, bölgesel vb. konuları paylaşmaktalar. Daha önce belirttiğimiz gibi düşüncelerini ifade etmek için, demokratik olan bu ortamda her ülke sanatçısı kendi sorunlarını rahatça ve açıkça çizgiyle eleştirmektedir.

● **Türkiye'de karikatürün genel niteliği nedir?**

Ülkemizde karikatür yaygın bir uğraştır. Özellikle başka ülkelerle oranlandığında bunu daha açıkça görüyoruz. Son on yılda karikatürün kullanımı dar çevrelerden geniş kitlelere yayılma göstermiştir. Bunun maddi belirtileri olarak yarışma ve sergilere yüzlerce genç insanın katılması, basında çok çeşitli ismin yer alması ve dernek içinde 208 çizerin örgütlenmiş olması gösterilebilir. Nedenlerine gelince, sözünü ettiğim 10 yıl Türkiye'de sınıf mücadelesinin yükseldiği çok hareketli bir politik ortamın yaşandığı, buna bağlı olarak mizah yayınlarının da arttığı, Nasreddin Hoca yarışmalarının yapıldığı ve çizerlerin örgütlendiği bir on yıl olmasıdır diyebiliriz. Doğal olarak buna ülkemizde karikatürün yüz yıllık bir geçmişinin bulunuşunu da eklemek gerekir. Üstelik bu yüzyıl demokrasi mücadelesinin yüzyılına paralel bir yüzyıldır.

VANGELİS PAVLİDİS (Yunanistan) / Basın Yayın Genel Müdürlüğü Özel Ödülü

Nikaragua'nın «Yeniden İnşa Hükümeti» Üyeleri Görüşlerini Açıkladılar

SOMOZA GİDERKEN

«Diktatörün gidişinden sonra radikal bir siyasi projeyle atılım yapacağımız yönündeki propagandayla da mücadele ediyoruz. Çünkü böyle bir projenin koşulları henüz mevcut değil. Ama biz, sırf korkuları giderilsin diye anti-komünist bildiriler yayınlamamızı isteyenlerin tuzağına asla düşmeyeceğiz.»

Somoza'nın insanlıkdışı uygulamalarının son örneği: Managua'da yaralıların bulunduğu Kızıl Haç hastahanesi de Somoza muhafızlarının ateşine hedef oldu.

Nikaragua'da diktatör Somoza'yı devirme mücadelesi sürerken, ülke dışında Costa Rica'da «Ulusal Yeniden İnşa» hükümeti kuruldu. Somoza'ya karşı olan tüm muhalefet gruplarını temsil eden beş üyeli bir hükümet bu. Sandinista cephesinin ülke dışındaki sözcüsü durumundaki Sergio Ramirez, yeni hükümetin en önemli kişisi. Hukuk doktoru ve yazar olan Ramirez, yurtsever cephe üyesi. A. Robelo, Somoza muhalifi olan burjuvaların oluşturduğu «Nikaragua Demokratik Hareketi»nin Başkanı ve aynı zamanda hükümet üyesi. Ilımlı muhalefet liderliğini yapmış olan ve 18 ay önce Somoza tarafından öldürtülen Joaquim Chamoro'nun karısı Violeta Chamoro da hükümette yer alıyor. Diğer üyelerden Daniel Oruega, FSLN'ye (Sandinista Cephesi) bağlı 'Ulusal Yönetim'in üyesi ve Moiz Hasan da birleşik halk örgütleri kaolisyonunun üyesi.

Aşağıda, Fransız Komünist Partisi Merkez Organı L'Humanité muhabirinin, Yeniden İnşa Hükümetinin bakanlarından Sergio Ramirez ve Violeta Chamoro ile yaptığı röportajı yayınlıyoruz.

SORU : ABD Hükümetinin özel olarak yolladığı Büyükelçi William Bowdler sizlerle görüştü. Bu görüşmenin sonucu ne oldu?

Sergio Ramirez : Bizler, ülkemiz tarihinde ABD'nin oynamış olduğu rolün bilincindeyiz. Bu gerçeği biliyoruz ve ulusal çıkarlarımızı ABD'nin çıkarları karşısında savunarak bu rolü engellemeye çalışıyoruz. Başkan Carter'in özel temsilcisi bize, General Somoza'nın istifası için ABD'nin elinden geleni yaptığı konusunda teminat verdi. Bizim tavrımız ise apaçık ortadadır. Biz diktatörün gitmesini istiyoruz ancak, halkın kendi hükümetini özgürce seçebilmesini de istiyoruz. Bu hak yalnız ve yalnız ona aittir. Bowdler'e dedik ki, eğer ABD gerçekten Nikaragua dramının son bulmasını istiyorsa, Somoza'yla diplomatik ilişkilerini derhal kesmekten ve yeni hükümetimizin meşruluğunu tanımaktan başka çözüm yoktur. Ayrıca bu, Demokratik Nikaragua ile ABD arasında gelecekte kurulacak ilişkileri tehlikeye atmamanın da yegâne yolu olacaktır.

ABD ile ilişkilerimizi önemsemiyor değiliz ama yeni ilişkiler, tamamiyle farklı biçimde olacaktır. Somoza diktatörlüğünün devrilmesiyle, bağımlılık ilişkileri dönemi de son bulacaktır.

SORU : Nikaragua'nın demokratik geleceğinden bugün için kaygılananların sayısı hayli fazla. Nikaragua halkının gerçek dostları kimlerdir?

S. Ramirez : Biz, Nikaragua demokrasisinin dayanıklılığından haklı olarak kaygılananlarla, gösteriş yapanları birbirinden ayırıyoruz. İkinciler, yarınki hükümetimizin ne tür bir hükümet olacağını bilmek istiyorlar. Ne varki, yaklaşık 50 yıldan beri, başımızda bulunan hükümeti hep görmezlikten geldiler. Üstelik, bugün bizden Somoza katillerine karşı şefaat örneği vermemizi isteyenler, geçmişte diktatörün binlerce yurtseveri katletmesine, halkı baskı altında tutmasına karşı asla ses çıkaramamışlardır.

SORU : Hükümetiniz, esasta siyasi olan bir program yayınladı. Örneğin, toprak reformuna atıf yok programda. Acaba bu, güven verici görüntü sağlamaya yönelik taktik bir ayrıcalık mı?

S. Ramirez : Şimdilik kamu oyuna açıklanan program yalnızca siyasi görünümleri içeriyor. Ancak yakında yayınlanacak bir ekonomik programı hazırlıyoruz ve burada toprak reformu, ülkenin ekonomik dönüşümünün belkemiği olarak yeralıyor. Biz bir tarım ülkesiyiz. Oysa şimdiye dek ülkemiz tarım kapasitesinin yalnızca %10'unu kullandı. Program, Somoza'nın mallarının müsaderesini ve ülkedeki tüm doğal zenginliklerin (madenler, ormanlar, balıkçılık, enerji kaynakları) devletçe işletilmesini de öngörüyor.

SORU : Latin Amerika ülkeleri ve ABD, Somoza'dan —onların deyimiyle —radikal bir hükümet kurulmasından korkmuyorlar mı?

V. Chamoro : Komünist bir hükümetten korkuyor onlar. Ancak bu, Somoza'cı propagandanın sonucu. Heryerde olduğu gibi bizim ülkemizde de komünistler var. Biz, tam bir demokrasi istiyoruz öncelikle.

S. Ramirez : Diktatörün gidişinden sonra siyasi bir projeyle atılım yapacağımız yönündeki propagandayla da mücadele ediyoruz. Çünkü böyle bir projenin koşulları henüz mevcut değil. Ama biz, sırf korkuları giderilsin diye anti-komünist bildiriler yayınlamamızı isteyenlerin tuzağına asla düşmeyeceğiz.

SORU : Yeni Demokratik Ordu, CONDECA'ya (Vaşington'un denetimi altında 1961'de kurulan Orta Amerika askeri bloku) katılacak mı?

S. Ramirez : Asla. Tersine çıkacağız CONDECA'dan. Hükümetin alacağı ilk tedbirlerden biri bu olacak. Muhtemel bir dış saldırıya karşı kendimizi savunmak için Guatemala ve Salvador diktatörleriyle ittifaka ihtiyacımız yok.

SORU : Özgür seçimler ne zaman yapılacak?

V. Chamoro : 45 yıl boyunca seçimler, ABD'nin baş oyuncu olarak katıldığı bir dizi acı güldürü biçiminde geçti. Gerçekten özgür seçimleri yapmadan önce, insanlık dışı bombardımanların yıktığı ülkeyi yeniden yapmak gerekli. Somoza hiç birşeyi ve hiç kimseyi umursamadı. Halkı eğitmek, okuma-yazma öğretmek, seçmen kartının, seçim kütüğünün ne olduğunu anlatmak gerek. Çünkü bunlar şimdiye dek yoktu ve aslında Nikaragualılar hiç oy kullanmadılar bugüne kadar. Özgür seçimleri istiyoruz biz ve mümkün olan en yakın tarihte yapacağız. Ancak buna zaman gerekli. Belki bir, belki iki, üç yıl ...

Birlik BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!
Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Merkez Organı

Sahibi: Türkiye Sosyalist İşçi Partisi adına Ahmet Kaçmaz — Sorumlu Müdür: Ali Aktürk — Yönetim yeri: Parmakkapı Tel Sokak 2/4, Beyoğlu/İST. — Abone bedeli: 6 aylık: 225 TL, 1 Yıllık 450 TL, yurt dışı iki katıdır. Avrupa temsilciliği: Nilgün Doğançay — 6300 Giessen. 1 Postfach: 5322 Federal Almanya — Banka No: Nilgün Doğançay, Deutsche Bank Konto Nr: 020 - 1640 Giessen - Deutschland — Baskı: OFSET — S.B.T.: 18 Temmuz 1979